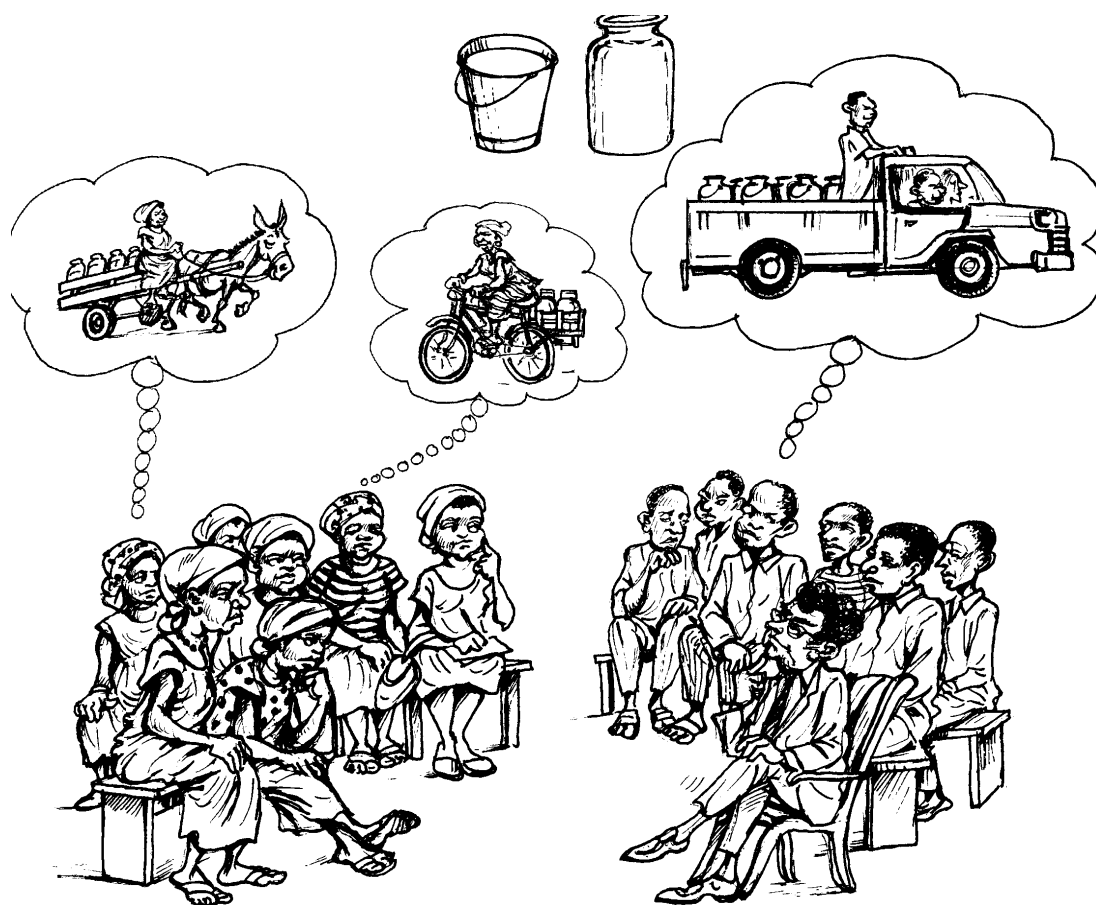

"ชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน"

หลักคำสอนพระวาทะพระเจ้าเพื่อประยุกต์ใช้ในชีวิต

หน่วยงานพัฒนาและบริการสังคม
สภาคริสตจักรในประเทศไทย

คำนำ

เอกสารชุด **ชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน** เป็นเอกสารประกอบเบื้องต้นที่ใช้เป็นแนวทางหรือแนวคิดในการศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจคริสเตียนสำหรับหน่วยงานพัฒนาและบริการสังคม(พบส.) หรือคริสตจักรและบุคคลที่สนใจทั่วไป อาจมิใช่เป็นเอกสารที่สมบูรณ์ในทางวิชาการ เป็นสิ่งที่หน่วยงานฯ ได้จากการแบ่งปันแลกเปลี่ยนประสบการณ์การทำงานในประเด็นเศรษฐกิจในพื้นที่ทำงาน ซึ่งพบว่ามีความหลากหลายแนวคิดอันเป็นรากฐานการปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

หน่วยงานฯ เห็นความจำเป็นในฐานะที่เป็นคริสตชน ควรจะมีมุมมอง ทศนคติหรือแนวคิดอย่างไร? ต่อชีวิตความเป็นอยู่หรือที่เราใช้คำว่า “เศรษฐกิจ” จึงนับได้ว่าเป็นสิ่งที่น่าท้าทายสำหรับคริสตชนในสภาคริสตจักรฯ ทางหน่วยงานฯ จึงได้ร่วมกันจัดทำเอกสารชุดนี้ขึ้นมา เชื่อว่าจะเป็นประโยชน์ตามสมควรที่ช่วยทำให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีการนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียนมากยิ่งขึ้น และคาดหวังว่าจะมีส่วนช่วยกระตุ้นให้สมาชิกคริสตจักร ผู้นำคริสตจักร และผู้สนใจได้ร่วมศึกษาค้นคว้า และช่วยกันพัฒนาเสริมแต่งให้มีความสมบูรณ์ครบถ้วนมากยิ่งขึ้น เพื่อประโยชน์ร่วมกันสูงสุด ในการส่งเสริมสนับสนุนคริสตจักรให้เจริญเติบโตเข้มแข็ง และเป็นความสว่างในสังคม ดังบทบาทที่ควรจะเป็น

ขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำเอกสารนี้จนสำเร็จ ทั้งจากบุคลากรในหน่วยงานฯ นักวิชาการการด้านศาสนศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ปรึกษา ผศ.ดร.อาวรณ์ โอภาสพัฒนกิจ อาจารย์คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และผู้ประสานงานสำนักงานสำนักงานสนับสนุนการวิจัย (สกว.) และอาจารย์ประสิทธิ์ แซ่ตั้ง นักวิจัยอิสระ มา ณ ที่นี้

ศาสตราจารย์ ถาวร สุดีคา

ผู้อำนวยการสำนักงานหน่วยงานพัฒนาและบริการสังคม

ธันวาคม 2005

บทนำ

กล่าวได้ว่าความยากจนเป็นปรากฏการณ์หนึ่งที่สำคัญที่เกิดขึ้นในสังคมมนุษย์ แม้จะพยายามแก้ไขอย่างไรก็ไม่อาจทำให้หมดสิ้นไปได้ โดยเฉพาะในยุคทุนนิยม บริโภคนิยม หรือวัตถุนิยม ทั้งนี้ เพราะ ประชากรโลกมีมากขึ้น มีความต้องการการบริโภคมากยิ่งขึ้น ขณะที่ทรัพยากรธรรมชาติที่จำเป็นต่อการยังชีพของมนุษย์มีความจำกัด และถูกใช้อย่างไม่ถูกต้องเหมาะสม ไม่มีความสมดุล หรือการแข่งขัน เพื่อดำรงชีวิตหรือการเร่งดำเนินชีวิตตามกระแสนิยม ความสับสนวุ่นวายที่เกินความจำเป็นของมนุษย์ที่มีมากขึ้นและมีการพัฒนาสินค้า ผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ หลากหลายอยู่เสมอเพื่อโน้มน้าวใจให้ประชาชนอุปโภคบริโภคเกินความจำเป็น ทำให้เกิดหนี้สินมากมาย และมีผลกระทบต่องานในด้านต่างๆ ที่จะเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งในประเทศไทยก็มีสถานการณ์เดียวกัน แม้จะได้มีการพยายามแก้ไขสถานการณ์ เช่น นโยบายกระจายทุนสู่ชุมชนของรัฐมากยิ่งขึ้นในหลากหลายลักษณะแต่ก็พบว่าในภาวะเช่นนี้ประชาชนกลับมีหนี้สินเพิ่มมากขึ้น คนจนยิ่งจนลง คนรวยยิ่งรวยมากขึ้น และกลับเพิ่มปัญหาอื่นๆตามมาอีกมากมาย

สมาชิกคริสตจักรภายในสภาคริสตจักรที่กำลังเผชิญสถานการณ์ปัญหานี้เช่นกัน สภาคริสตจักรในประเทศไทย ก็ได้มีนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหา เช่นนโยบายปกครองด้วยตนเอง ประกาศด้วยตนเอง และเลี้ยงตนเอง โดยได้ดำเนินแผนงาน โครงการต่างๆ เพื่อตอบสนองนโยบายหลักให้สำเร็จ คือ คริสตจักรสามารถเลี้ยงตนเองได้

ท่ามกลางกระแสโลกทุนนิยม บริโภคนิยม วัตถุนิยมที่รุนแรงในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต จะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ทำอย่างไร ? สมาชิกคริสตจักรจะเรียนรู้ และปรับตัวให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงที่มีอยู่ตลอดเวลา เพื่อสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นปกติสุข พร้อมกับสามารถรับใช้พระเจ้าอย่างเกิดผล มีความเชื่อศรัทธาได้อย่างมั่นคง เข้มแข็งยิ่งขึ้น นี่คือคำถามที่สำคัญยิ่งที่เราคริสตชนต้องแสวงหาคำตอบร่วมกัน ดังนั้นเมื่อต้องเรียนรู้เพื่อพัฒนาสร้างสรรค์ชีวิตสมาชิกคริสตจักรในเรื่องเศรษฐกิจ จึงไม่ใช่ดำเนินในแนวทางทุนนิยม บริโภคนิยม หรือวัตถุนิยม ที่มุ่งเน้นการแข่งขันการบริโภค เพื่อความสับสนวุ่นวายจนเกินพอดีในกระแสโลกปัจจุบันและอนาคต แต่ยึดแนวทางแบบคริสเตียน ตามทศนะคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหลักสำคัญ จำเป็นอย่างยิ่งที่คริสเตียนต้องหันกลับไปศึกษาเรียนรู้แนวทางที่พระคัมภีร์ได้ให้ไว้ มากกว่าที่จะตามกระแสโลก เพื่อนำมาเป็นแนวทางการดำเนินชีวิตอย่างชาญฉลาดกับยุคสมัย และเพื่อจะอยู่ในสังคมโลกได้อย่างเท่าทัน โดยยังคงมีความเชื่อศรัทธาที่แน่วแน่มั่นคงในพระเจ้า และเป็นพยานชีวิตที่ดีกับเพื่อนบ้านและสังคมโลกอย่างเกิดผล

หน่วยงานพัฒนาและบริการสังคม ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งในสภาคริสตจักรที่ได้รับมอบหมายให้ทำพันธกิจด้านการพัฒนาและบริการ ได้ทำเอกสาร "แนวทางชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน" ขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจร่วมกันทั้งภายในหน่วยงาน กลุ่มเป้าหมายและผู้เกี่ยวข้องในแนวคิดชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียนและเพื่อมีเอกภาพในความคิด ความเข้าใจตลอดจนสามารถนำไปปฏิบัติได้ เพราะเป็นแนวทางที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์พระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเป็นมาตรฐานสูงสุดในการดำเนินชีวิตคริสเตียน

แล้วนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตตามพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นสำคัญ โดยการไว้วางใจในการทรงเลี้ยงดูชีวิตจากพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดีเลิศยอดเยี่ยม และเรียนรู้ที่จะสามารถเผชิญหน้ากับทุกสิ่งได้อย่างสร้างสรรค์ และเกิดสันติสุขในชีวิต ท่ามกลางปัญหาและการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกที่มีความรุนแรงในปัจจุบันและในอนาคต

เอกสารการศึกษา “เศรษฐกิจชีวิตคริสเตียน” นี้ประกอบด้วย

บทที่ 1 เป้าหมาย “ชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน” เป็นการทำความเข้าใจในสาระต่างๆที่สำคัญในพระคัมภีร์พอสังเขป ซึ่งจะช่วยนำความคิดไปสู่การสรุปกำหนดเป้าหมายชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียนว่าควรเป็นอย่างไร

บทที่ 2 หลักการ “ชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน” เพื่อความเข้าใจทัศนคติในพระคัมภีร์ ถึงการดำเนินชีวิตไปสู่การบรรลุเป้าหมายชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียนได้นั้น ควรมีหลักการคิดและดำเนินการตามพระคริสต์ธรรมคัมภีร์อย่างไร

บทที่ 3 การงานอาชีพ เพื่อทำความเข้าใจถึงการประกอบอาชีพตามทัศนะพระคัมภีร์คืออะไร มีเป้าหมายเพื่ออะไร การประกอบอาชีพ ควรมีลักษณะอย่างไร และคริสเตียนควรมีท่าทีตอบสนองต่อการงานอาชีพอย่างไรบ้าง

บทที่ 4 การจัดการทรัพย์สินสมบัติ เพื่อทำความเข้าใจ ทรัพย์สินสมบัติหมายถึงอะไร ใครคือเจ้าของ ใครคือผู้ที่จะต้องรับผิดชอบในการดูแล

บทที่ 5 การนมัสการและการถวาย เพื่อทำความเข้าใจการมีและความเป็นอยู่ของคริสตชนในทุกเรื่องของชีวิต มิได้เป็นอยู่โดยเอกเทศและไร้เป้าหมาย แต่มีเป้าหมายที่ชัดเจนคือเพื่อการนมัสการสรรเสริญถวายเกียรติแด่พระเจ้า และมอบถวายชีวิตทุกสิ่งแด่พระเจ้า ดังนั้นคริสเตียนต้องเข้าใจและตระหนักในชีวิตเสมอว่าทำไมต้องนมัสการพระเจ้า ท่าทีการนมัสการพระเจ้าที่ถูกต้องควรเป็นอย่างไรจึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า จะนมัสการพระเจ้าแบบใด การมอบถวายและการนมัสการพระเจ้ามีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างไร จะมอบถวายอะไรบ้าง และจะมีท่าทีต่อการมอบถวายที่ถูกต้องอย่างไร

บทที่ 6 วันสะบาโต เพื่อทำความเข้าใจและเรียนรู้ว่า การทำงานอาชีพ ชีวิตความเป็นอยู่ การถวายพระพรของพระเจ้าต่อชีวิตผู้เชื่อ รวมทั้งชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ มีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับวันสะบาโตโดยตรง แม้เราจะอยู่ในยุคพระคุณไม่ใช่ยุคบัญญัติในพันธสัญญาเดิมแต่ก็ต้องทำความเข้าใจความหมายวันสะบาโตคืออะไร และคริสเตียนจะมีท่าทีต่อวันสะบาโตอย่างไร เพื่อคริสเตียนจะได้ปฏิบัติอย่างสมควรต่อพระประสงค์ของพระเจ้าในความหมายและเป้าหมายวันสะบาโต และได้รับการถวายพระพรจากพระองค์

สารบัญ...

คำนำ	ก
บทนำ	ข
บทที่ 1 เป้าหมายชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน	1
มนุษย์มาจากไหน และดำรงอยู่เพื่ออะไร	1
ความบาป และความทุกข์เกิดขึ้นเพราะอะไร	3
พระบัญญัติพระเจ้า ที่ให้มนุษย์เชื่อฟังและปฏิบัติตาม มีอะไรบ้าง	5
ข่าวประเสริฐเรื่องชีวิตนิรันดร์คืออะไร ใครคือผู้ได้รับฉันทะให้ประกาศ	6
เป้าหมายของการเกิดผลและเติบโตของผู้เชื่อ คืออะไร	7
การจัดลำดับความสำคัญของชีวิตให้ถูกต้อง และวางใจในการเลี้ยงดูของพระเจ้า	8
บทที่ 2 หลักการชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน	11
หลักการจัดการทรัพย์สินสมบัติในฐานะคนต้นเรือนที่ฉลาดและสัตย์ซื่อ	11
หลักการทำพันธกิจ โดยการมีส่วนร่วม	11
หลักการทำพันธกิจ โดยพึ่งตนเองและพึ่งพระเจ้า	12
หลักการทำพันธกิจ โดยการบริหารจัดการที่ดี	12
บทที่ 3 การงานอาชีพ	14
การงานอาชีพคืออะไร	14
เป้าหมายของการทำงาน เพื่ออะไร	14
ลักษณะการงานอาชีพ ควรเป็นอย่างไร	16
คริสเตียนจะมีหน้าที่ตอบสนองต่อการทำงาน อย่างไร	18
บทที่ 4 การจัดการทรัพย์สินสมบัติ	22
ใครเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติ	22
ความรับผิดชอบของคนต้นเรือน(คริสเตียน)ในการดูแลจัดการทรัพย์สินสมบัติ	23
บทที่ 5 การนมัสการพระเจ้าและการมอบถวาย	28
ทำไมคริสเตียนต้องนมัสการพระเจ้า	28
คริสเตียนจะนมัสการพระเจ้าด้วยท่าทีอย่างไร	29
คริสเตียนจะนมัสการพระเจ้าแบบใดหรือลักษณะใดบ้าง	29
การมอบถวายเป็นการนมัสการพระเจ้า	29
บทที่ 6 วันสะบาโต	33
ความหมายวันสะบาโต	33
คริสเตียนจะมีท่าทีต่อวันสะบาโต อย่างไร	33

ภาคผนวก

บทที่ 1

เป้าหมายชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน

เป้าหมายหรือความประสงค์ของการเรียนรู้ และพัฒนาเศรษฐกิจสมาชิก/คริสตจักรคืออะไร อาจจะมีคนมีความคิดเห็นและคำตอบแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับที่จะตอบคำถามนี้จากฐานคิด ความเข้าใจ และจุดยืนใด ซึ่งอาจไม่มีข้อสรุป ดังนั้นเมื่อต้องทำความเข้าใจในเรื่องนี้ ควรกลับไปค้นหาความเข้าใจ และคำตอบจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งเราถือเป็นมาตรฐานหรือบรรทัดฐานในความเชื่อและการดำเนินชีวิต ในทุกด้านตลอดชีวิต เพื่อจะมีความคิดเห็นและเข้าใจตรงกัน หรือใกล้เคียงกันมากที่สุด ซึ่งจะเป็นแนวคิด และแนวทางปฏิบัติของสมาชิก/คริสตจักรที่มีความเป็นเอกภาพ เพื่อมุ่งสู่การบรรลุเป้าหมายหรือความประสงค์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า สำหรับคริสตจักรในการปรนนิบัติรับใช้พระองค์ในโลกนี้

พระวาทะพระเจ้าที่ปรากฏตลอดพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระเจ้าทรงเผยถึงน้ำพระทัยพระประสงค์ของพระองค์ ให้มนุษย์เรียนรู้และเชื่อฟังปฏิบัติตาม เพื่อจะมีชีวิตสันติสุขและเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ นั้น เมื่อพิจารณาจะเห็นว่าพระเจ้านั้นได้ใส่ใจมนุษย์อย่างแยกส่วน แต่ใส่ใจชีวิตองค์รวม(ความเป็นปัจเจก) ดังนั้นเรื่องต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตอยู่ของมนุษย์ในทุกมิติจึงเป็นเรื่องที่พระเจ้าให้ความสำคัญและเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันมิอาจแยกส่วน เมื่อต้องทำความเข้าใจเป้าหมายและพระประสงค์พระเจ้าจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย และไม่อาจพิจารณาเพียงส่วนใดส่วนหนึ่งหรือแยกส่วน โดยละเลยพิจารณาส่วนอื่นประกอบซึ่งเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน เพื่อสร้างความเข้าใจดังกล่าว จึงใคร่ศึกษาพระวาทะสำคัญ พอสังเขป

มนุษย์มาจากไหน และดำรงชีวิตอยู่เพื่ออะไร ? ...

ในพระวาทะของพระเจ้าได้ตรัสว่า **"ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาตามอย่างของเรา* ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศและฝูงสัตว์ ให้ปกครองแผ่นดินทั่วไป และสัตว์ต่างๆที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน"** พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้นพระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และได้ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่มนุษย์ ตรัสแก่เขาว่า **"จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินจงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน"** พระเจ้าตรัสว่า **"ดูเถิด เราให้พืชที่มีเมล็ดทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และต้นไม้อันทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้า เป็นอาหารของเจ้าฝ่ายสัตว์ทั้งหลายบนแผ่นดิน นกทั้งปวงในอากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินทุกสิ่งทุกอย่างที่มีลมปราณนั้น เราให้พืชเขียวสดทั้งปวงเป็นอาหาร"** ก็เป็นดังนั้น พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ทรงเห็นว่าดีนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้า เป็นวันที่หก (ปฐมกาล1:26-31)

พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ระบายลมปราณเข้าทางจมูก มนุษย์จึงเป็นผู้มีชีวิต พระเจ้าทรงปลุกสวนแห่งหนึ่งไว้ที่เอเดนทางทิศตะวันออก และให้มนุษย์ที่พระองค์ทรงปั้นมานั้นอยู่ที่นั่น (ปฐมกาล 2:7-8)

พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์อยู่ในสวนเอเดน ให้**ทำและรักษาสวน** (ปฐมกาล 2:15)

พระเจ้าตรัสว่า "ไม่ควรที่ชายผู้นี้จะอยู่คนเดียว เราจะสร้างคู่อุปถัมภ์ที่สมกับเขาขึ้น" แล้วพระเจ้าจึงทรงกระทำให้ชายนั้นหลับสนิท ขณะที่เขาหลับสนิทอยู่ พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา แล้วทำให้นเนื้อติดกันเข้าแทนกระดูกอย่างเดิมส่วนกระดูกซี่โครงที่พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง แล้วทรงนำมาให้ชายนั้น ชายจึงว่า "นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา เนื้อจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกว่าหญิง เพราะหญิงนี้ออกมาจากชาย" เพราะเหตุนี้ผู้ชายจึงจากบิดามารดาของตนไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกันทั้งผู้ชายและภรรยาของเขาเปลือยกายอยู่และไม่อายกัน (ปฐมกาล 2:21- 24)

มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเขา* **เพราะพระองค์ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่า พระเจ้า*แต่เหนื่อยเดียว และสวมศักดิ์ศรีกับเกียรติให้แก่เขา พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระมหาดragonของพระองค์พระองค์** ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา*คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งสิ้น ทั้งสัตว์ป่าด้วย ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไปมาอยู่ตามทะเล (สดุดี8:4-6)

จากพระวจนะข้างต้น พอจะกล่าวสังเขปดังนี้

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ต่างจากสัตว์ โดยสร้างตามพระฉายาของพระองค์ พระฉายาเป็นสิ่งที่บ่งบอกเราว่า พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพิมพ์หรือลักษณะของพระองค์ เช่น มีความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า รู้จักผิดถูกชั่วดี มีความบริสุทธิ์ ปราศจากบาป มีเสรีภาพ มีความรับผิดชอบ มีอำนาจในการปกครอง มีสติปัญญาในการสร้างสรรค์ เป็นต้น ดังนั้นมนุษย์จึงต้องศรัทธาพึ่งในพระองค์ ประพฤติดี ประพฤติชอบเหมาะสมต่อตนเอง ผู้อื่นและสิ่งที่ทรงสร้าง

- เกียรติและศักดิ์ศรีของมนุษย์คือการที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์ ไม่ใช่เป็นเกียรติและศักดิ์ศรีที่มนุษย์กำหนดหรือสมมุติขึ้นและยึดมั่นคิดเอาเองตามความคิดของมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนัง

- พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์เป็นชายและหญิงที่แตกต่างกัน **แต่เสมอกัน**เพื่อที่จะอุปถัมภ์สนับสนุน พึ่งพาและกันให้มีชีวิตที่ครบสมบูรณ์ พระองค์สร้างมนุษย์เป็นชายเป็นหญิงเพื่อที่จะช่วยเติมให้เต็มในส่วนที่ขาดของกันและกัน ดังนั้นมนุษย์จึงต้องยอมรับความแตกต่างกันในเรื่องต่างๆของกันและกัน ต้องเกื้อกูลเอื้ออาทร สนับสนุนกันและกัน ไม่ทำร้ายทำลายเอาเปรียบกัน

- พระเจ้าทรงอวยพรมนุษย์ให้มนุษย์มีลูกหลานทวีเต็มแผ่นดิน หรือให้เกิดผลทวีมากขึ้น ด้วยความสัตย์ซื่อและเชื่อฟัง

- **พระเจ้าทรงให้อำนาจมนุษย์ในการปกครองแผ่นดิน** ให้ครอบครอง(ดูแล)สรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง เพื่อจะพึ่งพาอาศัยกัน ดังนั้นมนุษย์ต้องใช้อำนาจที่ได้รับมอบหมาย **อย่างสร้างสรรค์ และมีความรับผิดชอบ** เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม และต้องพึ่งพาอาศัยกันและกัน ไม่มุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตน ไม่ทำร้ายทำลายกันและกัน และไม่ทำลายสรรพสิ่งอย่างเห็นแก่ตัว

- พระเจ้าทรงเลี้ยงดูมนุษย์ให้มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างปกติสุขไม่ขัดสน โดยผ่านการทำงานอย่างรับผิดชอบของมนุษย์ (ให้ทำและรักษาสวน) (ปฐมกาล 2:15)

ความบาป และความทุกข์เกิดขึ้นได้เพราะอะไร....

ในบรรดาสัตว์ป่าที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น งูฉลาดกว่าหมด มันถามหญิงนั้นว่า "จริงหรือที่พระเจ้าตรัสห้ามว่า 'อย่ากินผลจากต้นไม้ใดๆในสวนนี้' " หญิงนั้นจึงตอบว่า "ผลของต้นไม้ต่างๆในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสห้ามว่า 'อย่ากินหรือถูกต้องเลย มิฉะนั้นจะตาย' " งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายจริงดอก เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า เจ้ากินผลไม้นั้นวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า คือสำนึกในความดีและความชั่ว" เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้ที่น่ากิน และนำด้วย ทั้งเป็นต้นไม้ที่มุ่งหมายจะให้เกิดปัญหา จึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่งให้สามีกินด้วย เขาก็กินแล้วตาของเขาทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงสำนึกว่าตนเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดตัวไว้ เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวนชายนั้นกับภรรยาก็หลบไปซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้ในสวนนั้น ให้พ้นจากพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกชายนั้นและตรัสถามเขาว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน" ชายนั้นทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวนก็เกรงกลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ จึงได้ซ่อนตัวเสีย" พระองค์จึงตรัสว่า "ใครเล่าบอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกาย เจ้ากินผลไม้มิให้กินนั้นแล้วหรือ" ชายนั้นทูลว่า "หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กินกับข้าพระองค์นั้น ส่งผลไม้นั้นให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน พระเจ้าตรัสถามหญิงว่า "เจ้าทำอะไรไป" หญิงนั้นทูลว่า "งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงได้รับประทาน"พระเจ้าจึงตรัสแก่งูว่า "เพราะเหตุที่เจ้าทำเช่นนี้ เจ้าจะต้องถูกสาปแช่งมากกว่าสัตว์ใช้งานและสัตว์ป่าทั้งปวง จะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง จะต้องกินผงคลีดินจนตลอดชีวิต เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน* ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้าและพงศ์พันธุ์ของเขาด้วย พงศ์พันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขาร้าว พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากขึ้นมากมาย ในเมื่อเจ้ามีครรภ์และคลอดบุตรถึงกระนั้นเจ้ายังปรารถนาสามี และเขาจะปกครองตัวเจ้า" พระองค์จึงตรัสแก่อาดัมว่า "เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพูดของภรรยา และกินผลไม้มิให้กิน แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์ลำบากจนตลอดชีวิต แผ่นดินจะให้ต้นไม้และพืชที่มีหนามแก่เจ้า* และเจ้าจะกินพืชต่างๆของทุ่งนา เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า จนเจ้ากลับเป็นดินไป เพราะเราสร้างเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และจะต้องกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม" ชายนั้นเรียกภรรยาของตนว่า เอวา* เพราะนางเป็นมารดาของปวงชนที่มีชีวิตพระเจ้าทรงทำเสื้อด้วยหนังสัตว์ให้ออาดัมกับเอวาสวมปกปิดกาย แล้วพระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด มนุษย์มาเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราแล้ว โดยที่รู้สำนึกในความดีและความชั่ว บัดนี้ อย่าปล่อยให้เขายื่นมือไปหยิบผลต้นไม้แห่งชีวิตมากิน แล้วมีอายุยืนชั่ววันรันดร์" เพราะเหตุนั้นพระเจ้าจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากสวนเอเดน ให้ไปทำไร่ทำสวนในที่ดินที่ตัวถือกำเนิดมานั้น พระองค์ทรงไล่ชายนั้นออกไป และทรงตั้งพวกเครู* ทางด้านทิศตะวันออกแห่งสวนเอเดน และตั้งกระบี่เพลิงอันหนึ่งที่หมุนได้รอบทิศไว้เฝ้าทางที่จะเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้น (ปฐมกาล 3:1-24)

เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความหมิ่นประมาทพระองค์ และความชั่วร้ายทั้งมวลของมนุษย์ที่เอาความชั่วร้ายนั้นเป็นค้ำความจริง เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระเจ้านั้น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย **เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มืดมัวไป เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญาเขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป** และเขาได้เอาพระสิริของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์จตุบาท และรูปสัตว์เลื้อยคลาน เหตุฉนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติดุลามกตามราคะตัณหาในใจของเขาให้เขากระทำการซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ และได้เน่มีการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้ซึ่งควรจะได้รับ ความสรรเสริญเป็นนิรันดร์ อาเมน เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้มีกิเลสตัณหาอันน่าอัปยศพวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป

ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเราร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา และเพราะเขาไม่เห็นสมควรที่จะรู้จักพระเจ้า **พระองค์จึงทรงปล่อยให้เขามีใจชั่วและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม ความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย ความอิจฉาริษยา การฆ่าฟัน การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พูตนิโทษ่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า เยอหยิ่งจองหอง อวดตัว ริทำชั่วแปลกๆ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา โง่เขลา กลับสัตย์ ไม่มีความรักกัน ไร้ความปราณี แม้เขาจะรู้พระบัญญัติของพระเจ้า ที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย (โรม 1:18-32)**

จากพระวจนะของพระเจ้าข้างต้น พอจะกล่าวสังเขป ดังนี้

- มนุษย์ปฏิเสธอำนาจในการครอบครองของพระเจ้า จึงตัดสินใจปฏิเสธพระเจ้า และดำรงชีวิตโดยตนเอง จึงเกิดความบาป
- ความบาปและความทุกข์มากมาย เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิเสธพระเจ้า และยิ่งปฏิเสธพระเจ้ามากขึ้นเพียงใด จิตใจและพฤติกรรมของมนุษย์ก็ยิ่งตกต่ำ เลวร้ายทวีความบาปมากยิ่งขึ้น
- ความบาปได้ทำให้ความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้า มนุษย์และมนุษย์ และมนุษย์กับสรรพสิ่ง สูญเสียไป ทำให้มนุษย์เสื่อมลงจากอำนาจที่สร้างสรรคในการครอบครองดูแล การครอบครองของมนุษย์ที่มีอยู่ จึงเป็นไปในแนวโน้มลักษณะของการทำลาย(วิบัติ)
- แม้มนุษย์จะกระทำความบาป แต่พระเจ้าทรงรัก และมีพระประสงค์ช่วยกู้(ไถ่)มนุษย์ และพระเจ้าเท่านั้นที่ช่วยกู้(ไถ่)ได้

พระบัญญัติพระเจ้าทำให้มนุษย์เชื่อฟังและปฏิบัติตามคืออะไร?....

โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ดูก่อน คนอิสราเอล ท่านทั้งหลายจงฟังกฎเกณฑ์และกฎหมายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้จดจำและกระทำตามด้วยความระมัดระวังพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทรงกระทำพันธสัญญากับเราทั้งหลายที่โฮเรบ มิใช่พระเจ้าจะทรงกระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเราทั้งหลายเท่านั้น แต่ทรงกระทำกับเราคือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นี่ในวันนี้ พระเจ้าตรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขาซีนายจากท่ามกลางเพลิงหว่าต่อหน้า ครั้นนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเจ้ากับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวาทะของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา พระองค์ตรัสว่า " 'เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากแดนทาส " 'อย่ามีพระเจ้าอื่นนอกเหนือจากเรา " 'อย่าทำรูปเคารพสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น* ด้วยเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าหนึ่งเดียว ให้โทษบิดาตักทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชังเรากระทั่งสามชั่วสี่ชั่วอายุ แต่แสดงความรักมั่นคงต่อคนที่รักเราและปฏิบัติตามบัญญัติของเรากระทั่งพันชั่วอายุ " 'อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร * ด้วยผู้ที่กล่าวพระนามของพระองค์อย่างไม่สมควรนั้นพระเจ้าจะทรงถือว่าไม่มีโทษหามิได้ " 'จงถือวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เจ้าจงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าทุกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโต* แห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการสิ่งใดๆ คือเจ้าเอง หรือบุตรสาวหรือบุตรของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือโคของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้ใดๆ ของเจ้า หรือแขกที่อยู่ในเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่าง จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่น ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวินัยวันสะบาโต " 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปดีมาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า * " 'อย่าฆ่าคน* " 'อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา " 'อย่าลักทรัพย์ * " 'อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน " 'อย่าโลภ* ทรัพย์สินของเพื่อนบ้าน และอย่าอยากได้บ้านของเพื่อนคือไร่นา ทาส ทาสี วัว ลา หรือสิ่งใดๆ ซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:1-2)

เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้ ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:32-33)

"โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเจ้าเดียว พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดกำลังของท่าน และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านั้นแก่บุตรหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนั้น จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่

มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงจารึกไว้ที่หว่างคิ้วของท่านและเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน (เฉลยธรรมบัญญัติ6:4-9)

"อาจารย์เจ้าข้า ในธรรมบัญญัตินั้นข้อใดสำคัญที่สุด" พระเยซูทรงตอบเขาว่า **"จงรักพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า นั่นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่ และข้อต้น ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"** ธรรมบัญญัติและคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสิ้น ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้" (มัทธิว 22:36-40)

จากพระวจนะข้างต้น กล่าวพอสังเขปดังนี้

- พระบัญญัติรักเป็นพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ ถ้าเชื่อฟังจะได้รับพระพร ถ้าละเมิดจะถูกแช่งสาป
- บัญญัติข้อสำคัญข้อแรกคือจงรักพระเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจและสิ้นสุดความคิด(สรุปพระมหาบัญญัติข้อที่ 1-4) ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ดีของมนุษย์ต่อพระเจ้า (จงรักและสตัยชื่อต่อพระเจ้า) อันจะเป็นรากฐานเชื่อมต่อยังบัญญัติข้อที่สองที่จะดำเนินการควบคู่กัน
- บัญญัติข้อสองคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง (สรุปพระมหาบัญญัติข้อที่ 5-10) ซึ่งเป็นเรื่องความสัมพันธ์ที่ถูกต้องระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน(จงรักและสตัยชื่อต่อเพื่อนมนุษย์) อันจะทำให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขในสังคม
- พระบัญญัติรักมิใช่ภาระหนัก แต่เพื่อเป็นพระพร สวัสดิภาพ และความหวังใจของมนุษย์
- ประชากรของพระองค์ ต้องรับผิดชอบสืบสานส่งต่อมหาบัญญัตินี้ยังชาติพันธุ์ต่อไป

ชาวประเสริฐเรื่องชีวิตนิรันดร์คืออะไร?

และใครคือผู้รับมอบฉันทะให้ประกาศ?...

เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16)

เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้าแต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เขาเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว (โรม 3:23-24)

พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้แล้วตรัสกับเขาว่า "ถุทธาภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้ นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค" (มัทธิว 18-20)

พระองค์ตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทรงทนทุกขุทธานาน และทรงเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศทั่วทุกประเทศชาติในพระนามของพระองค์ ให้เขากลับใจใหม่รับการยกบาป ตั้งแต่นั้นที่กรุงเยรูซาเล็มท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น (ลูกา 24:46-48)

แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และ ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเรา ในกรุงเยรูซาเล็ม ที่แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และ จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก" (กิจการ1:8)

จากพระวจนะของพระเจ้าข้างต้น กล่าวพอสังเขปดังนี้

- ชาวประเสริฐเรื่องชีวิตนิรันดร์คือ พระเจ้าทรงรักโลก ทรงไถ่มนุษย์ผู้เป็นคนบาปให้รอด โดยทางพระเยซูคริสต์ เพื่อผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ และพระเยซูท่านนั้นคือ คำตอบเดียวของชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น14:6, กิจการ4:12)
- ชาวประเสริฐนี้ พระเยซูคริสต์ทรงมอบหมายให้สาวกพระองค์ (คริสเตียน) เป็นผู้สืบสานต่อ โดยการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการอวยพระพรของพระองค์
- ชาวประเสริฐนี้ พระเยซูคริสต์ทรงมอบหมายให้สาวกพระองค์ (คริสเตียน) ต้องประกาศยังชนทุกชาติทั่วโลก ไม่มีข้อยกเว้น ประกาศจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา

เป้าหมายของการเกิดผลและเติบโตของผู้เชื่อคืออะไร ?...

พระบิดาของเราผู้ทรงได้รับเกียรติพระเหตุนี้คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผล ท่านก็เป็นสาวกของเรา (ยอห์น 15:8) **ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านไปเกิดผล** และเพื่อให้ผลของท่านคงอยู่ เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน (ยอห์น15:16)

.....เพื่อเตรียมธรรมิกชนให้เป็นคนที่จะรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลुถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ถูกขัดไปขัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง แต่ให้เรายึดความจริงด้วยใจรัก เพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์ คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและประสานกันโดยทุกๆข้อต่อที่ทรงประทาน ได้จำเริญเติบโตขึ้นด้วยความรัก เมื่ออวัยวะทุกอย่างทำงานตามความเหมาะสมแล้ว (เอเฟซัส 4:12-16)

พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนให้มีสติปัญญาทุกอย่าง เพื่อจะได้ถวายเป็นคนเป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์ เพื่อเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงตรากตรำทำงานด้วยความอุตสาหะ เข้มแข็งด้วยพลังที่พระองค์ทรงดลใจข้าพเจ้าอยู่ (โคโลสี1:28-29)

จากพระวจนะของพระเจ้า พอกล่าวสังเขปดังนี้

- เป้าหมายการทำพันธกิจ การเติบโตและเกิดผลคือ **พระเจ้าได้รับการสรรเสริญ**

- เป้าหมายของการเติบโตคือ การเป็นผู้ใหญ่เต็มทีคือขนาดความไพบูลย์ของพระเยซูคริสต์ (มีชีวิตอย่างพระคริสต์)
- พระเจ้าทรงเลือกสาวกและแต่งตั้งสาวก เพื่อให้ชีวิตสาวกเกิดผล และให้ผลนั้นคงอยู่ตลอดไป (และขยายผลต่อไป)
- ความรับผิดชอบเพื่อให้ถึงเป้าหมาย เป็นหน้าที่ของธรรมิกชน(สาวก)ทุกคน ที่จะร่วมกันรับใช้กันและกันตามของประทานอย่างเต็มความสามารถ โดยสอดคล้องประสานสัมพันธ์กันอย่างดี

การจัดลำดับความสำคัญของชีวิตให้ถูกต้องและการวางใจในการเลี้ยงดูของพระเจ้า...

ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหา มิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า' (มัทธิว 4:4)

พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ ผู้ทรงใช้เรามา และ ทำให้งานของพระองค์สำเร็จ (ยอห์น 4:34) อย่าชวนขายอาหารที่เสื่อมสิ้นไป แต่จงหาอาหารที่ ดำรงอยู่คืออาหารแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรง ประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว" (ยอห์น 6:27)

"เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะ เอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร มิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้ เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ มีใครในพวกท่านโดยความกระวนกระวาย อาจต่อชีวิตให้ ยาวออกไปอีกสักสองหนี่งได้หรือท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไรมันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้หนี่งดอกหนี่ง แม้ว่าพระ เจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อ น้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือนะ เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายว่า จะเอา อะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่พระเจ้าบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ แต่ ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์ จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้ (มัทธิว 6:25-33)

เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น แต่ถ้าเรามี อาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด ส่วนคนเหล่านั้น ที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของ ความเย้ายวน และติดบ่วงแล้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเรา ต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไปด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความ โลกนี้แหละจึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์ (1 ทิโมธี 6:7-10)

จากพระวณะข้างต้น พอล่าวสังเขป ดังนี้

- ร่างกายที่เป็นสิ่งชั่วคราวเป็นสิ่งสำคัญ แต่จิตวิญญาณที่เป็นอมตะเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ดังนั้น การปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าในการประกาศเป็นพยานข่าวประเสริฐเรื่องชีวิตนิรันดร์จากพระเจ้า จึงเป็นพันธกิจสำคัญอย่างยิ่งยวด ที่คนของพระเจ้าต้องปฏิบัติตามอย่างสัตย์ซื่อ เต็มกำลัง
- การจัดลำดับความสำคัญของชีวิตและการความสัมพันธ์ที่ถูกต้องของชีวิต ละความกระวนกระวายโดยวางใจในการเลี้ยงดูของพระเจ้าในชีวิตแต่ละวัน คือ หลักการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องของคริสเตียน
- พระเจ้าทรงห่วงใยชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ในโลกนี้ พระองค์ทรงทราบว่ามนุษย์จำเป็นในสิ่งใด ที่สำคัญกว่าความต้องการฝ่ายกายของมนุษย์คือ มนุษย์จำเป็นฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญกว่า ดังนั้นจึงไว้วางใจในการเลี้ยงดูของพระเจ้าซึ่งพระองค์จะเลี้ยงดูชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณและฝ่ายร่างกายในโลกนี้ตามจำเป็นของมนุษย์ ดังเช่นที่พระองค์ทรงดูแลสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง(ดังตัวอย่างอุปมา เช่น นก ดอกไม้)
- **สิ่งที่สำคัญคือสิ่งที่จำเป็น** ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการหรือความอยาก มนุษย์จึงควรดำรงชีพอยู่อย่างพอดีเหมาะสมในสิ่งที่จำเป็นของชีวิตและหากมีสิ่งจำเป็นในชีวิตก็เป็นสิ่งที่ดีแล้ว ยังโลกไม่รู้จักพอมีความต้องการหรือความอยากมากขึ้น จะเกิดการทดลองต่อชีวิตที่ไม่รู้จักจบสิ้น ซึ่งจะทำให้ห่างไกลวิถีทางของพระเจ้า และจะนำไปสู่ความหายนะของชีวิตในที่สุด

ดังนั้นอาจจะสรุปได้ถึงเป้าหมายชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน

คือ “ สมาชิกคริสตจักรดำรงชีวิตด้านเศรษฐกิจ อย่างมีสันติสุขในพระเจ้า มีความรับผิดชอบต่อนามมนุษย์ สรรพสิ่งที่ทรงสร้าง และมีศักดิ์ศรีตามพระฉายาพระเจ้า ”

ดำรงชีวิตด้านเศรษฐกิจ : หมายถึง

- มีชีวิตการทำงานที่สุจริตถูกต้องกฎหมาย และจริยธรรมคริสเตียน ที่เกิดรายได้พอดีเพียงพอต่อการดำรงชีพ
- ดำเนินชีวิตอย่างมีสติปัญญา ด้วยความพอดี ตามจำเป็น ประหยัดไม่หลงเงินทองวัตถุ ไม่หลงกระแสค่านิยมของชาวโลก
- สามารถบริหารการเงินอย่างถูกต้องและเป็นอิสระทางการเงิน
- ไม่มีหนี้สิน ไม่ก่อหนี้สินโดยไม่จำเป็น และมีการจัดการหนี้จำเป็นที่มีอย่างฉลาดและรับผิดชอบ

ดำรงชีวิตอย่างมีสันติสุขในพระเจ้า : หมายถึง

- มีความสัมพันธ์ที่มั่นคงหยั่งรากลึกในการเชื่อศรัทธา ความหวังใจ และความรักในพระเจ้า และปฏิบัติดีในวิถีทางของพระองค์
- มีความพอใจและไว้วางใจในการเลี้ยงดูของพระเจ้า พึงพาอาศัยพระคุณพระเจ้าในชีวิตเสมอ

- พร้อมเผชิญทุกสถานการณ์ของชีวิตอย่างสร้างสรรค์ โดยการเสริมกำลังใจจากพระเจ้า
- ดำเนินชีวิตทุกวัน ในทุกสิ่งที่มีและเป็นอยู่ ด้วยยำเกรงพระเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าเสมอ

มีความรับผิดชอบต่อเพื่อนมนุษย์ : หมายถึง

- กระทำการดี มีความรัก เมตตา กรุณา เลื้อยเพื่อเผื่อแผ่ ไม่เอาัดเอาเปรียบ ต่อเพื่อนบ้าน สังคม
- มีความยุติธรรม เพียงธรรม ต่อเพื่อนบ้านและสังคม
- มีการประกาศเป็นพยาน แบ่งปันข่าวประเสริฐพระเยซูคริสต์ ต่อเพื่อนบ้านและสังคม

มีความรับผิดชอบต่อสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง : หมายถึง

- มีการครอบครองปัจจัยในการดำรงชีวิตอย่างพอดี ไม่ฟุ่มเฟือยเกินจำเป็น
- รู้จักใช้ปัจจัยในการดำรงชีวิตอย่างมีสติและรู้คุณค่า ด้วยความประหยัด อนุรักษ์ฟื้นฟูและใช้อย่างเกิดประโยชน์สูงสุด
- ไม่ทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างเห็นแก่ตัว และแสวงหากำไรสูงสุด โดยไม่คำนึง หายนะ หรือผลกระทบต่อมวลมนุษยชาติและสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง (ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม) ในระยะยาว

มีศักดิ์ศรีตามพระฉายาพระเจ้า : หมายถึง

- มีชีวิตที่สัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า สะท้อนพระลักษณะพระเจ้าในชีวิตประจำวัน หรือมีผลของพระวิญญาณ (กาลาเทีย: 5-22)
- มีชีวิตที่ดำรงอยู่อย่างมีคุณค่าความหมาย ได้รับการเคารพ ยอมรับ ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง โดยไม่แบ่งแยกความแตกต่างในด้านต่างๆ เช่น เพศ วัย สถานภาพทางสังคม การศึกษา และข้อจำกัดอื่นๆ ของความเป็นมนุษย์
- มีความสามารถในการครอบครองอย่างคนต้นเรือนที่ฉลาดและสัตย์ซื่อ เพื่อบรรลุกิจสร้างสรรค์สิ่งดีในชีวิต และสังคม
- มีเสรีภาพและความรับผิดชอบ ต่อเพื่อนมนุษย์ต่อสิ่งที่ทรงสร้างและต่อพระเจ้า

บทที่ 2

หลักการชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน

มนุษย์มิได้ดำรงอยู่อย่างเป็นอิสระตามใจตนเอง แต่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ขึ้นเพื่อดำรงอยู่อย่างมีความสัมพันธ์ที่ดีและพึ่งในพระคุณพระองค์ และสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้นก็เพื่อเอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์นั้น มนุษย์ต้องครอบครองและใช้ฐานะของคนต้นเรือนที่สัสดีซื้อและฉลาด ตามน้ำพระทัยพระเจ้าซึ่งหมายถึง การครอบครอง และใช้อย่างสร้างสรรค์ เพื่อประโยชน์ของทุกคน และเพื่อการรับใช้ถวายเกียรติแด่พระองค์ขณะอยู่ในโลกนี้ (ปฐมกาล 1:28 -31,2:15,1 เปโตร 4:10) อย่างไรก็ตามมนุษย์เลือกและตัดสินใจที่จะดำรงอยู่อย่างอิสระจากพระเจ้า จึงให้เกิดบาปและความทุกข์อย่างมหันต์ตามมา (ปฐมกาล 3:1-24,โรม1:18-32) แต่เพราะพระเจ้าทรงรักมนุษย์จึงทรงมีแผนการไถ่กู้มนุษย์ให้กลับคืนมา มีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระองค์อีก โดยทางพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 3:16,2โครินธ์ 5:17-21) และจะมีชีวิตที่สมบูรณ์อีกครั้งในการทรงสร้างใหม่ของพระเจ้า (วิวรณ์ 21-22)ขณะนี้มนุษย์จึงอาศัยอยู่ในโลกนี้ชั่วคราวเท่านั้น ดังนั้นเพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ในด้านเศรษฐกิจอย่างมีสันติสุขในพระเจ้า ประชากรของพระเจ้าจึงควรยึดถือแนวทางหรือหลักการตามทัศนะพระคริสตธรรมคัมภีร์ เป็นหลักในการดำเนินชีวิต ดังจะกล่าวโดยสังเขปต่อไปนี้

1. หลักการจัดการทรัพย์สินสมบัติในฐานะคนต้นเรือนที่ฉลาดและสัสดีซื้อ

- (1) การเป็นผู้ครอบครองอย่างสร้างสรรค์ไม่ทำลาย(ปฐมกาล 2:15)
- (2) การขยันหมั่นเพียรในการประกอบกิจการงาน(สุภาษิต 10:4,12:11, 2 เธสะโลนิกา 3:8-9)
- (3) การรู้จักลงทุนอย่างรับผิดชอบ เพื่อให้การงานเจริญงอกเงยและเกิดผล ตามความสามารถ (มัทธิว 25:14-30)
- (4) การวางใจในพระเจ้า ไม่ใช่วางใจในทรัพย์สินสมบัติที่อนิจจัง (มัทธิว 6:25-33, ลูกา12:19, 1 ทิโมธี 6:17)
- (5) การรู้จักดำรงชีพอยู่อย่างพอดีตามจำเป็นไม่ฟุ่มเฟือย (ลูกา12:15,1 ทิโมธี 6:7-10,ฟิลิปปี 4:11-13,ยากอบ 5:5)
- (6) การรู้จักเก็บออมสะสมเพื่อความจำเป็นในโลกนี้ (ปฐมกาล 41:34-36, สุภาษิต 6:6, 30:25,13:11)
- (7) การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือพี่น้อง และเพื่อนบ้าน (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:7-11,ยากอบ 2:14-17, 2โครินธ์ 9:12-13)

2. หลักการมีส่วนร่วมในการทำพันธกิจ

- (1) การทำพันธกิจโดยทุกคนในพระวรกายร่วมกัน (เอเฟซัส 4:11-16)
- (2) การทำพันธกิจร่วมกับพระเจ้า (เป็นหุ้นส่วน) (มัทธิว 28:20, กิจการ 1:8, 1 โครินธ์ 3:6)
- (3) การทำพันธกิจโดยประสานความร่วมมือจากบุคคลภายนอก (เนหะมีย์ 2:10)

3. หลักการทำพันธกิจ โดยพึ่งตนเองและพึ่งพระเจ้า

- (1) การเห็นคุณค่าความสำคัญของกันและกัน (2โครินธ์ 6:1, 1โครินธ์ 12:12-27)
- (2) การเห็นคุณค่าความสำคัญของกันและกัน และพึ่งอาศัยกัน (1โครินธ์ 12:1-31)
- (3) การใช้ทรัพยากรที่มีอย่างเห็นคุณค่า (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:19, ยอห์น 6:12)
- (4) การทำพันธกิจที่พึ่งในพระคุณการอวยพระพรของพระเจ้า (ปฐมกาล 39:1-23, ยอห์น 6:11, 1โครินธ์ 3:6, กิจการ 1:8)

4. หลักการบริหารจัดการพันธกิจที่ดี

- สำเร็จ
- (1) เห็นความสำคัญและรู้จักเก็บข้อมูล ใช้ข้อมูล เป็นประโยชน์ในการวางแผนทำพันธกิจให้
เช่น ชีวิตของโยเซฟ จาก ปฐมกาล 41:45-46
เช่น ชีวิตของโมเสส จากกันดารวิถี 13:1-33
เช่น ชีวิตของเนหะมีย์ จากเนหะมีย์ 2:11-20
 - (2) เห็นความสำคัญของการวางแผน และใช้เป็นเครื่องมือทำพันธกิจ
เช่น ลูกา 14:28-32, 1โครินธ์ 9:24 – 26
 - (3) การแบ่งบทบาทหน้าที่รับผิดชอบพันธกิจ ตามความสามารถ/ของประทาน
เช่น ชีวิตโมเสส จากอพยพ 18:13-26
เช่น ชีวิตอัครทูต จาก กิจการ 6:1-7
 - (4) การรู้จักเตรียมและเสริมสร้าง(พัฒนา)บุคลากร เพื่อการรับใช้และสามารถทำพันธกิจ
ตามศักยภาพ เช่น ชีวิตของโมเสส กับโยชูวา จาก เฉลยธรรมบัญญัติ 34:9
ชีวิตเอลียาห์กับเอลีซา จาก 2 พงศ์กษัตริย์ 2:1-14
ชีวิตพระเยซูคริสต์กับสาวก จากมัทธิว 10:1-4, ลูกา 10:1-2
ชีวิตอัครทูตจาก กิจการ 15:37-40, 20:17-38
คำสอนของจำพวกอัครทูตเปาโล เอเฟซัส 4:11-16
 - (5) การรู้จักสามัคคี การทำงานตามของประทานอย่างเหมาะสม และประสานงาน อย่างดี
ของทุกคน
เช่น ชีวิตเนหะมีย์ 2:17-3:32, มัทธิว 12:25, เอเฟซัส 4:16
 - (6) การจัดการกลุ่มเป้าหมายให้เป็นระเบียบระบบ เพื่อเอื้อต่อการทำพันธกิจที่มี
ประสิทธิภาพ และบรรลุผล (มัทธิว 6:39 – 40, 1โครินธ์ 14:33, 40)
 - (7) การบริหารจัดการพันธกิจที่ดี ครอบคลุมการ (โดยรวม) ให้พันธกิจสำเร็จ
เช่น ชีวิตโดยเซฟ ปฐมกาล 41:37-49
ชีวิตพระเยซูคริสต์ จากพระธรรม มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น
ชีวิตอัครทูตเปาโล จากพระธรรมกิจการ และจดหมายฝากของอัครทูตเปาโล

ดังนั้นจากพระวณะอาภะมวลโดยสรุป ถึงหลักการชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียน ดังนี้ :

**สมาชิกคริสตจักรบริหารจัดการชีวิตเศรษฐกิจคริสเตียนแบบมีส่วนร่วมทั้งภายใน
ภายนอก โดยใช้ของประทานที่มีอยู่ให้อยู่ให้เต็มความสามารถ และเกิดผล”**

.....

บทที่ 3 การทำงานอาชีพ

การทำงานอาชีพคืออะไร....

คือกิจการงานที่พระเจ้าได้มอบหมายให้มนุษย์ดำเนินการเป็นปกติในวิถีชีวิตประจำวัน เช่น งานรับใช้ งานบริการ งานธุรกิจ งานรับจ้าง และงานอื่น ๆ ซึ่งเป็นการงานที่ได้รับการตอบแทนในรูปแบบต่าง ๆ มากน้อยแตกต่างกันไปตามลักษณะงาน เพื่อจะสามารถปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า และดำรงชีพได้ตามจำเป็นตามพระประสงค์ของพระเจ้าในโลกนี้ ดังนั้นการงานใดก็ตามที่เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าแม้จะดูยิ่งใหญ่หรือเล็กน้อยในสายตามนุษย์ แต่ถ้าปฏิบัติด้วยเต็มใจเต็มความสามารถสัตย์ซื่อ และถ่อมตนเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าแล้ว การงานนั้นล้วนสำคัญในสายพระเนตรของพระเจ้าเช่นกัน (1โครินธ์ 12:14-26)

ข้อพระคัมภีร์ :

จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน(ปฐมกาล.1:28) พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและรักษาสวน (ปฐมกาล 2 :15) เพราะเหตุนั้นพระเจ้าจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากสวนเอเดน ให้ไปทำไร่ทำสวนในที่ดินที่ตัวถือกำเนิดมานั้น(ปฐมกาล 3 :23) แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสัปดาห์ของพระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชายบุตรหญิงของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า(อพยพ 20 :10)

เธอแสวงชนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมีดอยู่ และจัดอาหารให้ควัวเรือนของเธอ และจัดงานให้แก่สาวใช้ของเธอ(สุภาพิต 31: 13, 15) คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จงใช้มือทำงานที่ดีดีกว่า เพื่อจะได้มีอะไรๆ แจกให้แก่คนที่ขัดสน(เอเฟซัส 4 : 28)

และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เราทำซัปดาห์แล้ว(1เธสะโลนิกา 4: 11)

เป้าหมายของการทำงานเพื่ออะไร ?

ตามวิสัยโลกมนุษย์ทำงานเพื่อจะมีทรัพย์สมบัติมากมาย มีความยิ่งใหญ่ มีชื่อเสียง มีชีวิตที่เป็นอยู่สะดวกสบาย มั่งคั่งเพื่อเป็นหลักประกันที่ไว้ใจในโลกนี้ ดังนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย จึงมักใช้ทุกวิถีทางเพื่อตอบสนองต่อความต้องการ(ความอยาก)นั้น โดยมุ่งประโยชน์ส่วนตนเป็นสำคัญ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหา/ผลกระทบมากมายต่อเพื่อนมนุษย์ และสิ่งแวดล้อม ที่นับวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

แต่จากทัศนะพระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้ให้ความเข้าใจที่ตรงข้ามกับกระแสโลก ซึ่งคริสตจักรพึงให้ความสำคัญ ตระหนักและถือเป็นหลักปฏิบัติ เพื่อชีวิตจะดำเนินอยู่ในวิถีทางของพระเจ้า และมีชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยของพระองค์ ซึ่งพอจะกล่าวสังเขป ถึงเป้าหมายของการทำงาน ดังนี้

1. เพื่อเป็นผู้รับมอบฉันทะในการครอบครองดูแลรักษาอย่างสร้างสรรค์

ในฐานะคนต้นเรือนที่ได้รับฉันทะจากพระเจ้า พระองค์มอบอำนาจให้มนุษย์เป็นผู้แทนพระองค์ ในครอบครองดูแลรักษาสรรพสิ่งอย่างมีความรับผิดชอบ เพื่อที่จะทวีผลให้มากยิ่งขึ้นซึ่ง หมายถึงการครอบครองดูแลรักษา เพื่อรักษาความสัมพันธ์ และสร้างสรรค์สิ่งดีงาม ไม่ใช่การทำร้าย ทำลาย ล้างผลาญคนอื่นและสิ่งทรงสร้างโดยเห็นแก่ตัวเป็นสำคัญ ซึ่งจะทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์กับพระเจ้ามนุษย์ด้วยกัน และมนุษย์กับสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง ต้องบิดเบือนสูญเสียไปและเกิดปัญหายุ่งยากขึ้น

* พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่มนุษย์* ตรัสแก่เขาว่า "จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน(ปฐมกาล. 2:28) พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและรักษาสวน (ปฐมกาล. 2 : 15)

* อย่าใช้ขวานฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้ นั้น อย่าโค่นลงเลย ต้นไม้ในทุ่งนาเป็นมนุษย์หรือ ท่านจึงต้องล้อมเพื่อจะรบกับมัน (เฉลยธรรมบัญญัติ 20:19)

2. เพื่อดำรงชีพอย่างมีศักดิ์ศรี ไม่เป็นภาระของใคร

พระเจ้าทรงอวยพระพรเลี้ยงดูมนุษย์ โดยผ่านความรับผิดชอบของมนุษย์ (ปฐม. 2:15) พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและรักษาสวน การทำงานจึงไม่ใช่การแสวงหาของพระเจ้า แต่เป็นช่องทางในการอวยพระพรของพระเจ้าต่อมนุษย์ในการดำรงชีพ พระองค์จะไม่เลี้ยงดูมนุษย์โดยที่มนุษย์ไม่ต้องรับผิดชอบภาระงานอะไรเลย ดังนั้นคนที่เกียจคร้านไม่ทำงาน จึงไม่สมควรได้รับการช่วยเหลือ ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน (2 โธสะโลนิกา 3 :10)

* ท่านทั้งหลายทราบว่ามีมือของข้าพเจ้าเองได้จัดหาปัจจัยสำหรับตัวข้าพเจ้า กับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า (กิจการ 20 :34)

* ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเรา เมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้า ให้ท่านฟัง เราทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน(1 โธสะโลนิกา 2 : 9)

3. เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูล เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เพื่อนบ้าน ที่เดือดร้อน ยากจนขัดสน

พระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ในชีวิตของมนุษย์ซึ่งเป็นพระฉายาของพระองค์ การเป็นคนต้นเรือนที่ดีจึงต้องรับผิดชอบต่อสนใจดูแลเอาใจใส่ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันดังเช่น พระองค์ และเพื่อให้เกิดความรักเมตตา ความยุติธรรม เพียจริกรรม ระหว่งมนุษย์ให้เป็นสังคมที่สงบสุข ดังนั้นพระองค์จึงกำหนดให้ผู้ที่มีโอกาสดีกว่า ยอมรับเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเพื่อนบ้าน และมีหน้าที่ช่วยเหลือเอื้อเฟื้อต่อเพื่อนมนุษย์ผู้ด้อยโอกาส เช่น การช่วยเหลือคนยากจนขัดสน การกระทำต่อทาสและลูกหนี้ด้วยใจชื่นชมยินดีและใจกว้างขวาง (เฉลยธรรมบัญญัติ 15 : 10-15)

* "ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่านอยู่ในเมืองใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็ง หดมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านให้เขา และให้เขาอิ่มข้าวของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าจะเป็นข้าวของสิ่งใดๆ จงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีการคิดถ้อยในจิตใจของท่าน

ว่า ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว และท่านก็รักษาต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลยและเขาจะร้องทูลพระเจ้า บาปก็จะตกแก่ท่าน ท่านจงให้เขา(เฉลยธรรมบัญญัติ 15 : 7-11) ด้วยเต็มใจ และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตคิดเสียตาย ในกรณีนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่านไม่ว่าท่านจะกระทำสิ่งใด เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่าท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนขัดสนคนยากจน ซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดขัดสนเครื่องนุ่งห่มและอาหารประจำวัน และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า "เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด และไม่ได้ให้สิ่งที่เขาขัดสนนั้น จะเป็นประโยชน์อะไร ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล(ยากอบ 2 : 15-17) แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ ลูกทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยปากเท่านั้น แต่จงรักด้วยการกระทำและด้วยความจริง(1ยอห์น. 3:17)

4. เพื่อเป็นการขอบพระคุณ สรรเสริญพระเจ้า

พระเจ้าผู้ทรงสร้าง ผู้ทรงฤทธานุภาพ และทรงรักมนุษยชนยอมสละพระเยซูคริสต์พระบุตรเพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด เป็นผู้ที่เหมาะสมแก่การสรรเสริญถวายเกียรติเหนือนามทั้งปวง ทั้งในสวรรค์ ในโลก และได้โลก(ฟิลิปปี 2:9-11) ดังนั้นสิ่งที่มีมนุษย์มีอยู่และเป็นอยู่ จึงมีไว้เพื่อตนเอง มนุษย์ไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สินแต่เป็นผู้ได้รับมอบฉันทะให้ครอบครองดูแลรักษาเท่านั้นจึงต้องเป็นคนต้นเรือนที่ดีที่สำแดงพระคุณนานาประการของพระเจ้า(1เปโตร4:10)

*** จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า แล้วผู้ของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่อเก็บของเจ้าจะล้นด้วยเหล้าองุ่น (สุภาษิต 3:10)**

เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรียำเกรงพระเจ้า สมควรได้รับคำสรรเสริญ จงให้เธอรับผลแห่งน้ำมือของเธอ และให้การทำงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง (สุภาษิต 31:30-31)

เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้น มิใช่จะช่วยธรรมิกชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย และเนื่องจากผลแห่งการปฏิบัตินั้น เขาจึงสรรเสริญพระเจ้าโดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟัง และตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง (2 โครินธ์ 9:12-13)

ท่านทั้งหลายก็เหมือนกับตะเกียง จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำเขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่าน ผู้ทรงอยู่ในสวรรค์ (มัทธิว 5 : 16)

ลักษณะการทำงานอาชีพ ควรเป็นอย่างไร

1. เป็นการทำงานอาชีพ ที่สุจริต และไม่ขัดกับจริยธรรมคริสเตียน

การทำงานอาชีพที่ดีต้องเป็นการทำงานที่สุจริต ซึ่งไม่เพียงไม่ผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองเท่านั้น แต่ไม่ผิดต่อจิตสำนึกหรือจริยธรรมคริสเตียน เช่น การกดขี่แรงงาน การค้าขายสิ่งเสพติด การงานที่เกี่ยวข้องกับ

พิธีกรรมที่ขัดแย้งกับความเชื่อศรัทธาในพระเจ้า การค้าขายสิ่งผิดกฎหมาย/ของหนีภาษี การค้ามนุษย์ เป็นโสเภณี การค้ากำไรเกินควร การคอร์รัปชัน เป็นต้น

ข้อพระคัมภีร์ :

* และจงตั้งปณิธานว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เราทำกับท่านแล้ว เพื่อท่านจะได้เป็นที่นับถือของคนภายนอก และท่านจะไม่ต้องพึ่งอาศัยใครเลย (1 เธสะโลนิกา 4:11-12)

* ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจปกครอง เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้น พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น เหตุฉะนั้นผู้ที่ขัดขืนอำนาจนั้น ก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ(โรม 13 :1-2)

* อย่าให้มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรหญิงของเขาลุยไฟ อย่าให้ผู้ใดเป็นคนทำนาย เป็นหมอดู เป็นหมอจักษวดูเหตุการณ์ หรือเป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นหมอผี เป็นคนทรง เป็นพ่อมด แม่มด* หรือเป็นหมอพราาย ผู้ใดที่กระทำอย่างนี้ย่อมเป็นที่รังเกียจแด่พระเจ้า เพราะกระทำการสิ่งพึงรังเกียจเหล่านี้(เฉลยธรรมบัญญัติ.18 : 10-12)

* มีหลายคนที่เชื่อแล้วได้มาสารภาพและเปิดเผยว่า เขาได้ใช้เวทมนตร์ และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์คาถา ได้เอาตำราของตนมาเผาไฟเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้น คิดเป็นราคาเงินถึงห้าหมื่นเหรียญ (กิจการ 19 : 18-19)

2. เป็นการทำงานที่ไม่คดโกง เอาจริงเอาจังเปรียบเพื่อนมนุษย์ และธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

อาชีพการงานที่ดีต้องเป็นการทำงานที่ทำอยู่บนฐานจริยธรรมคริสเตียน มีความรับผิดชอบต่องานเพื่อนมนุษย์และสิ่งทรงสร้างไม่มุ่งแต่ผลประโยชน์เฉพาะตน ไม่เอาจริงเอาจัง เอาจริงเอาจัง ไม่คดโกงกดขี่เพื่อนมนุษย์ และทำลายสิ่งทรงสร้างอย่างเห็นแก่ตัว

ข้อพระคัมภีร์ :

* จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศ กับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน (ปฐมกาล12:28)

* พระเจ้าจึงทรงให้มนุษย์นั้นอยู่ในสวนเอเดน ให้ทำและรักษาสวน (ปฐมกาล 2:15)

* เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวานฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้ นั้น อย่าโค่นลงเลย ต้นไม้ในทุ่งนาเป็นมนุษย์หรือ ท่านจึงต้องล้อมเพื่อจะรบกับมัน(เฉลยธรรมบัญญัติ 20:19)

* บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจน ถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา แต่บุคคลที่เอ็นดูต่อคนขัดสนก็ถวายเกียรติแด่พระองค์(สุภาษิต14: 31)

* ลูกตุ้มชั่งและเครื่องตวงโก่ง ทั้งสองเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่พระเจ้าเหมือน ๆ กัน (สุภาษิต 20:10)

* อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้ ..อย่าโยกย้ายเสาเขตเก่าแก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนกำพรว (สุภาษิต22:28 ,23 :10)

* เพราะเขาได้ขายคนชอบธรรมเอาเงิน และขายคนชั่วตนเอารองเท้าคูเดียว (อาโมส 2:6)

คริสเตียนมีท่าทีตอบสนองต่อการทำงานอย่างไร ?

1. ทำงานด้วยความปิติชื่นชมยินดี เต็มใจ และมีความรับผิดชอบในการทำงาน

การทำงานเป็นหน้าที่รับผิดชอบของมนุษย์ตั้งแต่ก่อนมนุษย์จะละเมิดและทำบาปต่อพระเจ้า ดังนั้นการทำงานจึงเป็นความปิติยินดีไม่ใช่การแข่งสาปเพราะผลของการทำบาป คริสเตียนจึงต้องทำงานต่าง ๆ ในการรับใช้พระเจ้า ทั้งในลักษณะการงานอาชีพ หรือพันธกิจการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าทั้งในคริสตจักรและในชุมชน ด้วยความปิติชื่นชมยินดีเต็มใจ (ปฐมกาล 2:15)

ข้อพระคัมภีร์ :

* สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับหาความชื่นบานในการงานของเขา นี่แหละข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า ด้วยถ้าไม่อาศัยพระองค์แล้วใครจะกินได้เล่า หรือใครจะมีความชื่นบานได้ (ปฐมกาล 2:24-25)

* ไม่ว่าท่านจะทำงานสิ่งใด ก็จงทำงานด้วยความเต็มใจเหมือนกระทำการถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำความแก่มนุษย์ (โคโลสี 3:23)

* จงปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ โดยถือเป็นชีวิตจิตใจ เพื่อความเจริญของท่านจะได้ปรากฏแก่คนทั้งปวง (1 เธสะโลนิกา 4 :15)

2. ทำงานด้วยความสัตย์ซื่อขยันหมั่นเพียร เต็มกำลังความสามารถ ไม่เกียจคร้าน

การทำงานในบทบาทหรือหน้าที่รับผิดชอบของคริสเตียน ไม่ว่าจะเป็นการทำงานในลักษณะการงานเพื่อเลี้ยงชีพ หรือ การปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าในคริสตจักรและในชุมชน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นการทำงานที่ใหญ่หรือเล็กน้อย รับผิดชอบ มีความขยันหมั่นเพียรอยู่เสมอ และทำจนเต็มศักยภาพความสามารถที่พระเจ้าประทานให้ ซึ่งจะต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอตลอดชีวิต เพื่อให้สามารถทำงานให้เกิดประสิทธิภาพ และบรรลุผลตามศักยภาพสูงสุดที่แต่ละคนพึงสามารถกระทำได้

ข้อพระคัมภีร์ :

* มือของเจ้าจับการทำงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้น ไม่มีกิจการหรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา (ปฐมกาล 9:10)

* และยังเปรียบเทียบ ชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไป จึงเรียกพวกทาสของตนมาฝากทรัพย์สมบัติไว้ คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์* คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ไป คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขายทันที ได้กำไรเท่าตัว คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรเท่าตัวเหมือนกัน แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ ครั้นอยู่มาช้านานนายจึงมาคิดบัญชีกับทาสเหล่านั้น คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์' นายจึง

ตอบว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นทาสดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด' คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์' นายจึงตอบว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นทาสดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูก่อน นี่แหละเงินของท่าน' นายจึงตอบว่า 'อ้ายข้าชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้หรือว่าเราเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย เหตุฉะนั้นเจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเราจะได้เงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบทะลันต์ ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้หนึ่งจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา เอาอ้ายข้าชาติชั่วช้า ไปทิ้งเสียที่มีดีภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน (มัทธิว 25:14-30)

* มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้นั่นคั่ง (สุภาษิต 10 :4)

* บุคคลที่เฒ่าของตนจะมีอาหารอุดม แต่บุคคลที่ติดตามการงานที่ไร้ค่า ย่อมไม่มีสำมัญสำนึก (สุภาษิต 12:11)

* และเรามีได้รับอาหารจากมือผู้ใดเป็นของกำนัล แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อจะไม่เป็นภาระ แก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่ว่าเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตาม (2เธสะโลนิกา 3:8-9)

**** ข้อพระคัมภีร์เพิ่มเติม สภษ. 12:27 , 13:4 , 19:24 , 20:4 , 13 , 28:19. 31:13-19, กจ. 20:34, 1ธก. 2:9 , 2ธก. 3:10

3. ทำงานโดยไม่มีข้ออ้าง หรือไม่มีวิตกกังวล

การทำกิจการงานนั้น คริสเตียนพึงกระทำด้วยความไว้วางใจในพระเจ้า เพราะเราไม่สามารถทราบถึงผลที่เกิดขึ้นว่าจะเป็นอย่างไร? แม้จะทำดีที่สุดแล้วก็ตาม เราเป็นผู้กระทำร่วมกับพระเจ้า และพระองค์ทรงเป็นผู้กระทำให้เจริญเติบโต [แผนงานของดวงความคิดเป็นของมนุษย์ แต่คำตอบของล้นมาจากพระเจ้า] (สุภาษิต 16:1) ข้าพเจ้าปลูก อพอลโลรดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต(1โครินธ์ 3:6)] ดังนั้นจงคิดและทำในสิ่งที่ตนรับผิดชอบให้ดีที่สุดให้เต็มความสามารถ ไม่ควรรอให้ทุกสิ่งพร้อมหรือสมบูรณ์ที่สุดแล้วจึงลงมือทำ ดังนั้นจึงไม่ควรกลัว วิตกกังวลเกินเหตุ หรือมีเหตุผลหรืออ้างต่าง ๆ ที่จะไม่กระทำเพียงเพราะว่ามีข้อจำกัดฝ่ายมนุษย์ หรือเพียงเพื่อปกป้องตนเองจากความรับผิดชอบ

ข้อพระคัมภีร์ :

* ผู้ใดมัวลังเลทลนก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เกี่ยวข้าว เจ้าไม่ทราบทางลมว่าไปทางไหน และกระดุมมีขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรฉันใด เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้า ผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดฉันนั้น เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้าและพอเวลาเย็นก็อย่าห่อมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน (ปฐมกาล 11:4-6)

* คนเกียจคร้านพูดว่า "มีราชสีห์อยู่ที่ถนน มีสิงห์อยู่ที่ลานเมือง (สุภาษิต 26:13)

* ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงด้วยว่า "นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้ว่าคุณเป็นคนใจแข็ง เกียวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บส่ำสมที่ท่านมิได้โปรย ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน (มัทธิว 25:24-25)

* **พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด"** แต่คนนั้นทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน" พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่คนนั้นทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่าน จงไปประกาศแผ่นดินของพระเจ้า" อีกคนหนึ่งทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน(ลูกา9:59-61)

* เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่อย่างวันไหน จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า การของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้ (1โครินธ์15 :58)

* **ข้าพเจ้าไม่ได้บ่นถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าที่พอใจอยู่อย่างนั้น** ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดๆ ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอิมท้องและความอดอยาก ความสมบูรณ์พูนสุข และความขัดสน **ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า** (ฟิลิปปี. 4: 11-13)

4. ทำงานโดยให้พระเจ้าทรงนำและอวยพระพร

ชาวโลกอาจทำงานโดยพึ่งอาศัยตนเอง หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนยึดมั่น แต่คริสเตียนตระหนักและจดจำเสมอว่า ตนเป็นส่วนหนึ่งในการทำพันธกิจกับพระเจ้า ทุกสิ่งที่มีและเป็นอยู่เป็นของพระองค์ การงานที่ดีเพียงใด แม้จะเกิดผลมากแต่หากปราศจากพระเจ้าก็จะเปล่าประโยชน์ไร้ค่า (สดุดี 127:1-2 : ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงเผ้าอยู่เหนือนคร คนยามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า เป็นการเหนื่อยเปล่า ที่ท่านลุกขึ้นแต่เช้ามีด นอนดึก และกระหืดกระหอบกินอาหาร เพราะพระองค์ประทานแก่วัสดุที่รักของพระองค์ให้กลับสลาย) ดังนั้นในการทำงานคริสเตียนต้องขอให้พระเจ้าทรงนำตามขอบพระทัยของพระองค์ และกระทำในวิถีทางที่ถูกต้องเหมาะสม และพระเจ้าจะอวยพระพรในกิจการที่ได้ดำเนินการนั้นตามขอบพระทัยของพระองค์)

ข้อพระคัมภีร์ :

* พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "เจ้าจงออกจากเมือง จากญาติพี่น้อง จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะบอกให้เจ้ารู้ เราจะให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ เราจะอวยพรแก่เจ้า จะให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตเลื่องลือไป แล้วเจ้าจะช่วยให้ผู้อื่นได้รับพร เราจะอวยพรแก่คนที่อวยพรเจ้า เราจะสาปคนที่แช่งเจ้า บรรดาเผ่าพันธุ์ทั่วโลกจะได้พรเพราะเจ้า" (ปฐมก. 12: 1-3)

* พศดีก็มอบนักโทษทั้งปวงที่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั่นทุกอย่าง โยเซฟเป็นผู้รับผิดชอบ พศดีไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเจ้าก็ทรงโปรดให้เจริญ (ปฐมกาล 39:22-23)

* เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้ (มัทธิว 6:31-33)

* ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงโปรดให้คนทั้งหลายซึ่งกำลังจะรอด มาเข้ากับพวก สาวกทุกวัน ๆ (กิจการ 2:47) และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา คนเป็นอันมากที่เชื่อก็กลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า (กจ. 12:21)

* ข้าพเจ้าปลุก อพอลโลรุดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทรงทำให้เติบโต (1 โครินธ์ 3:6)

คำถามแลกเปลี่ยน

1. ความเชื่อศรัทธาในพระเจ้า ช่วยเราให้การต่อสู้กับลัทธิวัตถุนิยม – บริโภคนิยม อย่างไรบ้าง ?
2. การออมทรัพย์ของเรา กับ การที่พระคัมภีร์ไม่ให้ล่าสมบัติในโลกนี้ เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ?
3. เราจะลดช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวยในคริสตจักรและในชุมชน โดยเอื้อเฟื้อเกื้อกูลช่วยเหลือกันอย่างไรบ้าง?
4. การทำการเกษตรเคมี ที่ทำร้ายเพื่อนมนุษย์ และทำลายทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม เป็นสิ่งที่สมควรหรือไม่ และ อย่างไร ?
5. ระหว่างความสัจซื่อแต่ยากจนหรือพอเพียง กับวิถีทางที่ไม่ถูกต้องแต่ร่ำรวยกว่า ควรเลือกอย่างไร? ทำไม?

บทที่ 4

การจัดการทรัพย์สินสมบัติ

ทรัพย์สินสมบัติคืออะไร

ทรัพย์สินสมบัติหมายถึง ของประทานจากพระเจ้าที่เป็นทรัพย์สินสิ่งของต่าง ๆ ในโลกนี้ในลักษณะต่าง ๆ เช่น ที่ดิน พืชพันธุ์ธัญญาหาร ฝูงสัตว์ พงศ์พันธุ์มนุษย์ กำลังหรือความมั่นคง นอกจากนั้นยังรวมถึงสติปัญญา ความรู้ ความสามารถ สถานภาพ และตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบ ฯลฯ (เฉลยธรรมบัญญัติ 28 : 1 - 13 , 33 : 11) ลักษณะของทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ คือ

- 1.1 เป็นสิ่งไม่เที่ยง (1 ทิโมธี 6 : 17)
- 1.2 เป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำให้มนุษย์พึงพอใจ หรืออื่นได้ (ปัญญาจารย์ 4 : 8, 5 : 10)
- 1.3 เป็นสิ่งที่ไม่สามารถทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ (สุภาษิต 27 : 24)
- 1.4 เป็นสิ่งที่ถูกทำลาย และสูญเสียได้เร็ว (สุภาษิต 23 : 5, มัทธิว 6 : 19, ยากอบ 5 : 2, 1 เปโตร 1 : 18, วิวรณ์ 18 : 16 - 17)
- 1.5 เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดทุกข์ อันทำให้หลงจากทางของพระเจ้าได้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 8 : 11 - 19, มัทธิว 13 : 22, มาระโก 10 : 23 - 25, 1 ทิโมธี 6 : 10)

ใครเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติ

โดยธรรมชาติมนุษย์ถือว่าคนคือ เจ้าของทรัพย์สินสมบัติ เพราะเป็นผู้ที่หาหรือได้มาเองโดยความรู้ความสามารถดังนั้นในฐานะเจ้าของจะใช้อย่างไรก็ได้เป็นสิทธิชอบธรรมส่วนบุคคลที่คนอื่นไม่อาจละเมิดได้ อย่างไรก็ตามแม้มนุษย์จะเป็นผู้จัดการหาทรัพย์สินสมบัติด้วยกำลังความสามารถของตนหรือจะได้มาโดยลักษณะใดในทัศนะพระคัมภีร์ก็กล่าวว่ามีเจ้าของที่แท้จริง แต่เป็นเพียงผู้ที่ได้รับมอบฉันทะความรับผิดชอบจากพระเจ้าให้ครอบครองดูแลรักษา และใช้อย่างฉลาดและสัตย์ซื่อ เป็นประโยชน์ของกันและกันอย่างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และเพื่อการปรนนิบัติรับใช้พระองค์ในโลกนี้เป็นสำคัญ

ข้อพระคัมภีร์ :

- พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง (ปฐมกาล : 1 -2)
- พระองค์ทรงประทานทรัพย์สินสมบัติแก่มนุษย์เพื่อความยินดีปรีดา (ปัญญาจารย์ 5 : 19)
- พระองค์ประทานกำลังและสติปัญญาแก่มนุษย์เพื่อให้สามารถจัดหาทรัพย์สินสมบัติมา ได้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 8 : 17 - 18)
- พระองค์ช่วยพรและกระทำให้มั่งคั่ง (สุภาษิต. 10 : 22, เฉลยธรรมบัญญัติ 28 : 22)
- เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ (ฮีบาคูก 2 : 8)

ความรับผิดชอบของคนต้นเรือนในการดูแลจัดการทรัพย์สินสมบัติ

ทรัพย์สินสมบัติที่พระเจ้าประทานให้ ในความหมายกว้าง คือ ทุกสิ่งที่ทรงประทานให้ ซึ่งคริสเตียนในฐานะคนต้นเรือนที่ฉลาดและสัตย์ซื่อ ซึ่งได้รับความไว้วางใจจากพระเจ้า (เจ้าของที่แท้จริง) มีหน้าที่รับผิดชอบเป็นผู้ครอบครองดูแล รักษา และใช้ทุกประการ เพื่อเป็นที่สรรเสริญถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ในที่นี้จะกล่าวเพียงทรัพย์สินสมบัติที่ประทานให้ในลักษณะทรัพย์สินเงินทองเพื่อให้มีอย่างพอเพียงตามจำเป็นในการดำรงชีวิตและเกิดประโยชน์อย่างสร้างสรรค์สงบสุขในชีวิตส่วนตัว ครอบครัว และสังคมโดยรวม อีกทั้งเกิดผลอันดีในการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า อันเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณ และสรรเสริญถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังนั้น คริสเตียนพึงมีความรับผิดชอบต้องจัดการทรัพย์สินเงินทอง ดังจะกล่าวโดยสังเขป

1. การพัฒนาให้เกิดการเพิ่มพูน

พระเยซูคริสต์ทรงเลือกและแต่งตั้งเรา (คริสเตียน) เพื่อให้มีชีวิตที่เกิดผลและให้ผลนั้นคงอยู่ (ยน. 15 :16) จึงเป็นความรับผิดชอบของเรา(คนต้นเรือนที่ฉลาดและสัตย์ซื่อ) ในการที่จะพัฒนาชีวิตและสิ่งที่ทรงให้ครอบครอง เช่น ทรัพย์สินเงินทอง ที่ได้รับมอบหมายจากนายห้างอกเงยเกิดผล เพื่อจะใช้ในกิจการของนาย ทำให้เกิดความสมบูรณ์ไม่ขาดสนในชีวิต

"และยังเปรียบเหมือน ชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไป จึงเรียกพวกทาสของตนมาฝากทรัพย์สินสมบัติไว้ คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์* คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ไป คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขายทันที ได้กำไรเท่าตัว คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรเท่าตัวเหมือนกัน แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้ ครั้นอยู่มาช้านานนายจึงมาคิดบัญชีกับทาสเหล่านั้น คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์' นายจึงตอบว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นทาสดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรินิเวศร่วมกับนายของเจ้าเถิด' คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูก่อน ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์' นายจึงตอบว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นทาสดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรินิเวศร่วมกับนายของเจ้าเถิด' ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกียวยผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูก่อน นี่แหละเงินของท่าน' นายจึงตอบว่า 'อ้ายข้าชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้หรือว่าเรามิได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย เหตุฉะนั้นเจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี้ยด้วย เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิได้หว่าน 29 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าจะมีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา 30 เอาอ้ายข้าชั่วช้าไปทั้งเสียที่มีติดกายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน' (มัทธิว 25 : 14 – 30)

2. การรู้จักเก็บออมสะสม เพื่อใช้จ่ายยามจำเป็น

ทรัพย์สินเงินทองเป็นสิ่งที่ได้มา ใช้ไปและหมดได้ การเป็นคนต้นเรือนที่ฉลาดและสัตย์ซื่อในการครอบครองให้เพิ่มพูนและมีใช้อย่างต่อเนื่องตามจำเป็นจึงเป็นความรับผิดชอบที่ต้องจัดการให้ดี การรู้จักเก็บออมสะสมจึงเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญซึ่งคนต้นเรือนต้องรับผิดชอบ การรู้จักเก็บออมสะสมทรัพย์สินที่มีได้ หมายถึงการที่จะสะสมทรัพย์สำหรับตนเองอย่างเห็นแก่ตัวในโลกนี้ให้มากและไว้วางใจในทรัพย์สินเงินทองเหล่านั้นซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม (มัทธิว 6 : 19, ลูกา 12 : 17 - 19, ยากอบ 5:2-3) แต่หมายถึงการรู้จักเก็บสะสมเพื่อจะมีอย่างพอเพียงและใช้จ่ายจำเป็น และพร้อมเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงที่ไม้อาจทราบล่วงหน้า อย่างชาญฉลาดเพื่อจะไม่ประสบกับปัญหาความเดือดร้อนโดยไม่จำเป็น

ข้อพระคัมภีร์ :

* ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น ดินก็ออกผลมากมาย โยเซฟเก็บอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมไว้ในหัวเมือง ผลที่เกิดขึ้นในนารอบหัวเมืองใด ก็เก็บไว้ในหัวเมืองนั้น โยเซฟสะสมข้าวไว้ดุจเม็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน (ปฐมกาล 42 : 47, 49)

* คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหามาดีไป พิจารณาเหตุทางของมั่ง และจงฉลาด โดยปราศจากผู้หัวหน้าเจ้าหน้าที่หรือผู้ปกครอง มั่งเตรียมอาหารของมั่งในฤดูแล้ง และสำสมของกินของมั่งในฤดูเกี่ยว มด เป็นประชากรที่ไม่แข็งแรง แต่มั่งยังเตรียมอาหารของมั่งไว้ในฤดูแล้ง (สุภาษิต. 6 : 6; 30 : 25) ทรัพย์สินยุคการที่ได้มาอย่างเร่งร้อนจะยวบยาบลง แต่บุคคลที่สำสมทีละเล็กละน้อยจะได้เพิ่มพูนขึ้น (สุภาษิต 13 : 11)

(แนวทางการประยุกต์ใช้ในโลกนี้ เช่น การดำเนินการกลุ่มออมทรัพย์ เป็นต้น)

3. การรู้จักใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น ตามอัตภาพ

โดยธรรมชาติมนุษย์จะสนองความต้องการฝ่ายเนื้อหนังเป็นหลัก ซึ่งจะไม่ที่สิ้นสุด อันเป็นที่มาของภาระค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น เกิดการเบียดเบียนกันและกัน และมีหนี้สินไม่จบสิ้น ซึ่งทำให้มีปัญหามากมายในชีวิตแต่เนื่องด้วยชีวิตในโลกนี้สั้นมากและทุกสิ่งล้วนอนิจจัง ภายใต้ความเปลี่ยนแปลงและกังวลตามวิสัยโลกนี้ พระเจ้าได้สอนให้คริสเตียนรู้จักการจัดลำดับความสำคัญของชีวิต และใช้ชีวิตอย่างเหมาะสม รู้ว่าอะไรคือความต้องการหรือความอยาก การตระหนักและรู้จักควบคุมการดำรงชีวิตใช้จ่ายอย่างพอดีตามอัตภาพ มีสติ มีจุดยืนของตนเองที่ชัดเจนมั่นคง ไม่ใช่หลงติดกับกระแสสังคมหรือสนองความต้องการจอมปลอมฉาบฉวย จะช่วยทำให้รู้จักดำเนินชีวิตอย่างมีสันติสุขในพระเจ้าได้

ข้อพระคัมภีร์ :

* แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "จงระวังและเว้นเสียจากการโลภทุกประการ เพราะว่าชีวิตของคนมิได้อยู่ในการที่มีของฟุ่มเฟือย" (ลูกา 12 : 15)

* เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉะนั้น แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด ส่วนคนเหล่านั้น ที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในข่ายของความเย้ายวน และติดบ่วงแล้วและในความปรารถนานานาที่ไร้ความคิดและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องถึงความพินาศเสื่อมสูญไป ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งหมด และ

เพราะความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคนห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์ (1 ทิโมธี 6: 7)

* ข้าพเจ้าไม่ได้บันทึกถึงความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วว่าพอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าในกรณีใดๆ ข้าพเจ้ารู้จักเคล็ดลับที่จะเผชิญกับความอิมท้องและความอดอยาก ความสมบูรณ์พูนสุข และความขัดสน ข้าพเจ้าผจญทุกสิ่งได้ โดยพระองค์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า (ฟิลิปปี : 11-13)

- วิญญาณของคนชั่วร้ายปรารถนาความชั่ว เพื่อนบ้านของเขาไม่มีความกรุณาในหน่วยสายตาของเขา (สุภาษิต 21 : 10)

4. การใช้ยารู้คุณค่า

พระคัมภีร์ได้ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของ แม้พระองค์จะมอบหมายให้มนุษย์ครอบครองดูแลใช้ประโยชน์แต่เป็นการใช้เสรีภาพอย่างรับผิดชอบ มิใช่สนองเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แม้จะครอบครองทรัพย์สินสมบัติ แต่ต้องใช้ยารู้คุณค่าเกิดประโยชน์สูงสุดและประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย ไม่ถือว่าตนมีกำลังทรัพย์มาก ดังนั้นจะใช้จ่ายให้สอยอย่างไรก็ได้ ซึ่งจะเป็นการเบียดเบียนและล้างผลาญการใช้ทรัพย์กรของคนอื่นทั้งในปัจจุบันและอนาคตโดยรวมให้ร่อยหรออย่างรวดเร็วอย่างไม่สมควร

ข้อพระคัมภีร์ :

* เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า"จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ อย่าให้มีสิ่งใดตกหล่น" เขาจึงเก็บเศษขนมบาร์ลีห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้นใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม (ยอห์น 6 : 12 -13)

* "เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวานฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้ นั้น อย่าโค่นลงเลย ต้นไม้ในทุ่งนาเป็นมนุษย์หรือ ท่านจึงต้องล้อมเพื่อจะรบกับมัน (เฉลยธรรมบัญญัติ 20 : 19)

5. การใช้ชีวิตที่ไม่ก่อหนี้สิน

ในพระคัมภีร์พบบันทึกว่ามีผู้ด้อยโอกาส คนยากจนขัดสนจำนวนมากในสังคมทั่วไป (เฉลยธรรมบัญญัติ15:11, มัทธิว 26:11) ดังนั้นการหยิบยืมทรัพย์สินเพื่อนบ้านเพื่อใช้ดำรงชีพเป็นสิ่งจำเป็น จึงเป็นสิ่งที่อนุญาตสำหรับคนที่ยากจนขัดสน และเพื่อนบ้านที่มีฐานะดีกว่าต้องยื่นมือช่วยเหลือให้ยืมด้วยใจกว้าง (เฉลยธรรมบัญญัติ 15 :7 - 8) และพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เจ้าทรัพย์คิดดอกเบี้ยการจากให้ยืมแก่เพื่อนบ้าน แต่สำหรับคนต่างด้าวนั้นให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยได้ (อพยพ 22 :25, เฉลยธรรมบัญญัติ 23 :19 - 20) ลูกหนี้ที่ไม่อาจชำระหนี้สินได้อาจถูกเจ้าหนี้ยกขังจนกว่าจะจ่ายหนี้เรียบร้อย (มัทธิว18 :30,34) หรืออาจต้องขายทรัพย์สินขายตัวเอง ลูกเมียเป็นทาสเพื่อเป็นการใช้หนี้ (มัทธิว18:25) ดังนั้นการหยิบยืมจากเพื่อนบ้านเป็นหนี้เป็นสินเพราะความจำเป็นของชีวิต แม้จะอนุญาตให้ทำได้ แต่ก็ควรทำด้วยความระมัดระวังรอบคอบเพราะจะเกิดปัญหาความเดือดร้อนในชีวิต เมื่อไม่อาจชำระหนี้สินได้ ดังนั้นหากจำเป็นต้องมีหนี้สินควรพิจารณาให้รอบคอบว่า

- 1) เป็นหนี้ที่จำเป็นหรือไม่
- 2) ตันมีกำลังสามารถรับผิดชอบหนี้สินได้หรือไม่ และรับผิดชอบได้จำนวนเท่าใด
- 3) จะจัดการหนี้สินอย่างไรให้เกิดประโยชน์สูงสุด
- 4) กำหนดว่าตนจะชำระคืนเมื่อไหร่ อย่างไร และ รับผิดชอบต่อทำตามที่กำหนดไว้

ในทัศนะพระคัมภีร์ พระเยซูคริสต์สอนให้รู้จักจัดลำดับความสำคัญของชีวิต ให้ดำรงชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายพอดีในสิ่งที่จำเป็นอย่างเหมาะสมไม่ฟุ้งเฟ้อ ไม่ให้มีจิตใจลุ่มหลงในทรัพย์สินเงินทองวัตถุ ซึ่งเป็นสิ่งอนิจจัง และเสี่ยงต่อการหลงหายจากทางของพระเจ้า (1 ทิโมธี 6:7-10) ดังนั้นการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่ก่อให้เกิดหนี้สินฝ่ายกาย จึงเป็นสิ่งที่พึงระมัดระวังให้รอบคอบ (โรม 13 : 8)

ข้อพระคัมภีร์ :

*อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักเพื่อนบ้าน ก็ได้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติครบถ้วนแล้ว (โรม 13:8)

6. การใช้เพื่อปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า และเอื้ออาทรต่อเพื่อนบ้าน

พระคัมภีร์ได้ชี้ให้เห็นว่า การครอบครองและใช้ทรัพย์สมบัตินั้น มิใช่เพื่อประโยชน์ส่วนตัวในโลกนี้เท่านั้น แต่เพื่อประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์ และใช้ในพันธกิจปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า เพื่อประโยชน์ในฝ่ายจิตวิญญาณและความมั่นคงของชีวิตในโลกหน้า อันเป็นเหตุของการขอบพระคุณและสรรเสริญพระเจ้าเป็นสำคัญ

ข้อพระคัมภีร์ :

* 1 เปโตร 4:10 ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานที่ทรงประทานให้แล้ว ก็ให้ใช้ของประทานนั้น เพื่อประโยชน์แก่กันและกัน เป็นผู้รับมอบฉันทะที่ดี ที่แจ่มและสำแดงพระคุณนานาประการของพระเจ้า

* ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตามจะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อของเขาคือช่วยเขาให้รอดได้ หรือ ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดขัดสนเครื่องนุ่งห่มและอาหารประจำวัน และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า "เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นหรืออิ่มเถิด" และไม่ได้ให้สิ่งที่เขาขัดสนนั้นจะเป็นประโยชน์อะไร ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ประพฤติตามก็ไร้ผล (ยากอบ 2:14-17)

* เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้น มิใช่จะช่วยธรรมมิกชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้า เป็นอันมากด้วย และเนื่องจากผลแห่งการปฏิบัตินั้น เขาจึงสรรเสริญพระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟัง และตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุที่ท่านได้แจกจ่ายแก่เขา และแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง (2 โครินธ์ 9:12-13)

* สำหรับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก จงกำชับเขาอย่าให้มีมานะทิฐิ หรือให้เขามุ่งหวังในทรัพย์ที่ไม่เที่ยง แต่จงหวังในพระเจ้าผู้ทรงประทานทุกสิ่ง เพื่อความสะอาดสบายของเรา จงกำชับให้เขากระทำความดีให้กระทำได้มาก ๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และไม่เห็นแก่ตัว อย่างนี้จึงจะเป็นการวางรากฐานอันดีไว้สำหรับตนเองในภายหน้า เพื่อว่าเขาจะได้รับเอาชีวิต ซึ่งเป็นชีวิตอันแท้จริง (1 ทิโมธี 6:18-19)

(ข้อพระคัมภีร์เพิ่มเติม สภษ. 14 : 31 , 19 : 17 , 28:27, 1 ยน 4:10)

คำถามแลกเปลี่ยน

1. ท่านคิดว่า ความรับผิดชอบของคนต้นเรือนที่ดีในเรื่องตำแหน่งหน้าที่ และทรัพย์สินเงินทองคืออะไร?
2. เราจะดำเนินชีวิตคริสเตียนด้วยความพอดี ได้อย่างไรบ้าง ?
3. คริสตจักร / สมาชิก ควรทำอะไรเพื่อให้คริสตจักรสามารถพึ่งตนเองได้ทางการเงิน
4. การเป็นหนี้เป็นสิ่งที่สมควรหรือไม่ ? และถ้าจำเป็น เราต้องจัดการหนี้สินอย่างฉลาดและรับผิดชอบต่อ อย่างไรบ้าง?
5. ท่านคิดว่าการคิดดอกเบี้ยเงินกู้ของกลุ่มออมทรัพย์สมาชิก / คริสตจักร เป็นสิ่งที่ผิดต่อคำสอนพระคัมภีร์หรือไม่ ? อย่างไร?

บทที่ 5

การนมัสการและการถวาย

มนุษย์ตามวิสัยเนื้อหนังฝ่ายโลกอาจคิดว่าตนมีอยู่ และเป็นอยู่ด้วยความสามารถของตน ดังนั้นจึงเป็นสิทธิอันชอบที่ตนจะเป็นอิสระทำอะไรก็ได้ตามใจชอบได้ ทำทุกสิ่งโดยถือตนเป็นสำคัญ และไม่ยอมรับว่ามีพระเจ้า แต่คริสเตียนตระหนักว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งดำรงอยู่โดยฤทธานุภาพของพระองค์ และเพื่อสรรเสริญประกาศพระสิริของพระองค์ คริสเตียนมิได้ดำรงอยู่โดยตนเองเพื่อตนเอง แต่ดำรงอยู่โดยพระเจ้าและเพื่อพระเจ้า การดำรงชีวิตในโลกและกระทำการสิ่งใด คริสเตียนจึงต้องมีจิตวิญญาณแห่งการนมัสการพระเจ้าและมอบถวายชีวิตอยู่เสมอ

คริสเตียนตระหนักว่าทุกสิ่งที่มีและเป็นอยู่พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานทุกสิ่งให้แก่ตน การครอบครองและใช้ทุกสิ่งเหล่านั้นจึงมิใช่เพื่อตอบสนองความปรารถนาของตน แต่เพื่อตอบสนองพระประสงค์ตามน้ำพระทัยของพระองค์เป็นสำคัญ ดังนั้นของประทานต่าง ๆ เช่น ททรัพย์สมบัติ การงานอาชีพ ความรู้ความสามารถ และตำแหน่งหน้าที่ต่าง ๆ ที่มีอยู่ดำรงอยู่ของคริสเตียนจึงมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องใกล้ชิดกับการนมัสการและการมอบถวายเพื่อขอบพระคุณ และประกาศพระสิริของพระเจ้าโดยตรง

ด้วยความจริงดังกล่าว คริสเตียนจึงมีการนมัสการพระเจ้าและมอบถวายชีวิตแด่พระองค์ ในทุกสิ่งที่มีและเป็นอยู่ ในทุกลักษณะ ทุกโอกาส ทุกสถานการณ์ ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม ด้วยใจปิติยินดีและขอบพระคุณอยู่เสมอ(ฟิลิปปี4:4-7) เพื่อพระเจ้าจะทรงได้รับการสรรเสริญถวายเกียรติจากคริสเตียนอยู่เนืองนิตย์ไม่ว่าขณะเป็นอยู่หรือตาย (โรม.14:8)

1. ทำไมต้องนมัสการพระเจ้า

** เพราะพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวเป็นผู้ที่สมควรแก่การนมัสการของมนุษย์ (กิจการ 17:25-26, 14:11-15, วิวรณ 22:8-9)

** เพราะพระเจ้าทรงกระทำกิจมหัศจรรย์ต่าง ๆ ควรแก่การสรรเสริญ (สดุดี 99:1-5, 150:1-2, วิวรณ 4:8-11, 5:9-14)

** เพราะเป็นการแสดงความปิติชื่นชมยินดีของมนุษย์ ในพระคุณของพระเจ้า (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:12, 18, 16:11, ฟิลิปปี4:4-7)

** เพราะเป็นการประกาศ สรรเสริญพระสิริของพระเจ้าโดยสรรพสิ่ง (สดุดี148:1-14)

** เพราะเป็นโอกาสฟื้นฟูและพัฒนาสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์ในความเชื่อและกับพระเจ้า (โคโลสี 3:16-17)

** เพราะเป็นโอกาสของการปรนนิบัติและตอบสนองรับใช้ตามพระประสงค์พระองค์ (อิสยาห์ 6:1-8)

** เพราะเป็นพระมหาบัญชาของพระเจ้าให้การนมัสการพระองค์ (อพยพ 20:3-11, เฉลยธรรมบัญญัติ 5:7-15)

2. นมัสการพระเจ้าด้วยท่าทียังไร

** ถวายตัวเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันเป็นการนมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณและความจริง (ยอห์น 4:23-24, โรม 12:1-2)

** นมัสการพระเจ้าด้วยความปิติชื่นชมยินดีในพระคุณของพระองค์ร่วมกันในชุมชน (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:12,18 16:11, ฟิลิปปี 4:4-7)

** นมัสการพระเจ้าด้วยใจถ่อมสุภาพ สำนึกตนว่าเป็นคนที่กระทำบาปและปรารถนารับการชำระ (สดุดี 34:18,51:17)

** นมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณที่กระตือรือร้นหิวกระหายหาการมีสัมพันธภาพที่ดีกับพระองค์ (สดุดี 42:1-2)

** ไม่นมัสการพระเจ้าด้วยมือเปล่า แต่มีการมอบถวาย ตามความสามารถ ตามส่วนพระพรที่พระองค์ประทาน (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:16-17)

** ไม่นมัสการพระเจ้าเพียงพิธีกรรมเปลือกนอก แต่ด้วยการชำระตัวให้สะอาด กระทำการดี แสวงหา ความยุติธรรม บรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ ป้องกันลูกกำพร้า ต่อสู้ความเพื่อหญิงม่าย (อิสยาห์ 1:1-17)

** กระทำทุกสิ่งไม่ว่ากายหรือวาจา ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า และขอขอบพระคุณพระบิดาเจ้า โดยพระองค์นั้น (โคโลสี 3:17)

3. นมัสการพระเจ้าแบบใดหรือลักษณะใด (การประยุกต์ใช้)

โดยส่วนใหญ่คนอาจคิดถึงการนมัสการในรูปแบบที่เป็นทางการ ที่กระทำในโบสถ์คริสตจักรเป็นหลัก โดยละเลยหรือลืมว่าการนมัสการพระเจ้านั้นเป็นทุกสิ่งทุกส่วนของชีวิต เป็นชีวิตจิตใจของคริสเตียน ตั้งแต่สิ่งเล็กน้อยของคน ๆ หนึ่งจนถึงสิ่งที่ยิ่งใหญ่ของคนทั้งปวง ดังนั้นการนมัสการพระเจ้าจึงเป็นทุกสิ่งที่คริสเตียนมีและเป็นอยู่ ในทุกลักษณะ ทุกโอกาส และทุกสถานการณ์

ตัวอย่างการนมัสการพระเจ้า

** การนมัสการพระเจ้าในชีวิตส่วนตัว

** การนมัสการพระเจ้าในชีวิตครอบครัว

** การนมัสการพระเจ้าในชีวิตคริสตจักร ในวันอาทิตย์ หรือ โอกาสวันอื่น ๆ

** การนมัสการพระเจ้าตามเทศกาลสำคัญตามความเชื่อ

4. การมอบถวายเป็นการนมัสการพระเจ้า

การนมัสการพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต เพราะเป็นการสรรเสริญพระเกียรติของพระเจ้า ดังนั้น คริสเตียนไม่อาจนมัสการพระเจ้าโดยไม่มอบถวายตนเองและทุกสิ่งที่ตนมีและเป็นอยู่ ด้วยตระหนักในพระคุณความรักของพระเจ้าในชีวิต คริสเตียนจึงตอบสนองพระคุณพระเจ้า โดยการมอบถวายชีวิตแด่พระองค์ คือชีวิตจิตวิญญาณ(ความคิด สติปัญญา ความรู้ความสามารถ กำลัง) และทรัพย์สินสมบัติทุกสิ่งที่ครอบครองอยู่ (ครอบครัว ทรัพย์สินสมบัติ บ่าวไพร่ ตำแหน่งหน้าที่ การงาน ฯลฯ) ดังนั้นการ

มอบถวายจึงเป็นส่วนสำคัญยิ่งประการหนึ่งในการนมัสการพระเจ้า หรือ อีกนัยก็คือ การนมัสการพระเจ้า ต้องมีการมอบถวายด้วยเสมอ

4.1 คริสเตียน มอบถวายอะไรบ้าง ? (การประยุกต์ใช้ในชีวิตคริสเตียน)

1) มอบถวาย สิ่งที่มีค่าที่สุดเพื่อนมัสการพระเจ้า

(1) **ถวายคืนทศางค์** คือ สิ่งที่ต้องถวายคืนพระเจ้าสิบชักหนึ่ง เช่น เงินทอง พืชผล เหล้าองุ่น น้ำมัน สัตว์เลี้ยง เป็นต้น (เลวีนิติ 27:30,32)

เพื่อให้ : เลี้ยงดูคนเลวี ปุโรหิต ที่ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า (กันดารวิถี 18:21,28) : ช่วยเหลือคนต่างด้าว ลูกกำพร้า และแม่ม่าย ในทุกสามปี (เฉลยธรรมบัญญัติ 14:8-29)

(2) **ทุกเจ็ดปีจะเป็นปีแห่งการปลดปล่อย** เพื่อยกหนี้สินสำหรับลูกหนี้ และปลดปล่อยทาส ให้โอกาสเป็นอิสระเพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง ด้วยความเต็มใจของเจ้านั้นหรือนายทาส (เฉลยธรรมบัญญัติ 15:1-3)

(3) **ถวายผลแรกคือ** การถวายส่วนแรกของสิ่งที่เก็บเกี่ยวได้แต่พระเจ้า **เพื่อ** เป็นการขอบพระคุณพระเจ้าในการวยพระพรผลผลิต และ ให้เป็นอาหารแก่ปุโรหิต (กันดารวิถี 18 :12-13)

(4) **ถวายขอบพระคุณ คือ** การถวายอื่น ๆ นอกเหนือทศางค์ เพื่อใช้ในพันธกิจปรนนิบัติพระเจ้า เช่น การถวายทรัพย์สินนมัสการพระเจ้าวันอาทิตย์ หรือ การถวายในลักษณะอื่น ๆ ในโอกาสต่าง ๆ

2) มอบถวาย ของประทาน ความรู้ความสามารถ รับใช้พระเจ้าเต็มกำลัง (โรม. 12:6)

3) มอบถวาย ตำแหน่ง หน้าที่ การงาน

4) มอบถวาย ชีวิตคู่สมรส ชีวิตครอบครัว

5) มอบถวาย ตนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (โรม.12:1-2)

4.2 คริสเตียนมอบถวายแด่พระเจ้า ด้วยทำทียังไร? (ข้อพระคัมภีร์ประยุกต์ใช้สำหรับการมอบถวายทุกสิ่ง)

✧ มอบถวาย สิ่งที่มีค่าที่สุด เพื่อนมัสการพระเจ้า

"พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย (โรม. 12:1)

"และเขายังได้วิงวอนเรามากมาย ขอให้เรามีส่วนในการช่วยอธิษฐานด้วย ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ **แต่ข้อสำคัญที่สุด ได้ถวายตัวเราเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามพระทัยพระเจ้า** (2 โครินธ์. 8:4-5)

"เมื่อพวกโหราจารย์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว ก็มีความยินดียิ่งนัก ครั้นเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวาย **แก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ** (มัทธิว 2:10-11)

✧ มอบถวาย เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่โอ้อวดหรือมุ่งหวังชื่อเสียงตนเอง

"จงถวายเกียรติแด่พระเจ้า ด้วยทรัพย์สินของตน และ ด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้าแล้ว ยิ่งของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และ บ่อเก็บของเจ้าจะล้นด้วยเหล้าองุ่น (สุภาษิต 3:9)

"จงระวัง อย่ากระทำการศาสนาเพื่ออวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์

"เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทานอย่าเป่าแตรข้างหน้าท่าน เหมือนคนหน้าชื่อใจคด กระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนสรรเสริญ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น ทานของท่านจะ ต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน" (มัทธิว 6 : 1-4)

"สำหรับบางคนที่ไม่พอใจในตัวเองว่าเป็นตนชอบธรรม และได้ดูหมิ่นคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า "มีสองคนขึ้นไปอธิษฐานในบริเวณพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสีและคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตน อธิษฐานว่า "ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์โมทนาขอบพระคุณของพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น ซึ่งเป็นคนโลภ คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ ในสัปดาห์หนึ่ง ข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตบอกของตนว่า "ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด" เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรม มิใช่คนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น" (ลูกา 18:9-14)

✧ มอบถวาย ด้วยใจสมัครปิติชื่นชมยินดี ไม่ฝืนใจ

"ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนัยเสียตาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อย่างใจยินดี" (2โครินธ์ 9:7) ระลึกถึงพระวาตะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า "การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ" (กิจการ 20:35)

✧ มอบถวาย ด้วยเต็มกำลังความสามารถ

"เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาศรัทธาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความ สามารถของเขาเสียอีก" (2 โครินธ์ 8:3)

"ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา ตามส่วนพระพร ที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน" (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:17)

"พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้ นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในที่นั้น มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้ พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกมาตรัสแก่เขา "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ นั้น เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนใส่จนหมด" (มาระโก 12:41-44)

✧ มอบถวาย ด้วยความตั้งใจ และตั้งเป้าหมายที่จะถวาย

"และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ว่า เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมีใ้ตั้งต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น บัดนี้ก็ควรแล้ว ที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพราะว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน" (2 โครินธ์ 8:10-11)

คำถามแลกเปลี่ยน

1. ทำไม การนมัสการพระเจ้า จึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ในชีวิตคริสเตียน ?
2. การนมัสการพระเจ้าและการมอบถวายแด่พระเจ้ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน อย่างไร ?
3. การถวาย และการบริจาศ ของคริสเตียน มีความเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่? อย่างไร?
4. ท่านคิดว่า การถวายของคริสเตียน กับ การทำบุญของชาวโลก เหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ ? อย่างไร ?
5. เราจะรักพระเจ้าด้วยการรักเพื่อนบ้าน ที่ประสบปัญหา มีความยากจนขัดสน อย่างไรบ้าง ?

บทที่ 6

วันสะบาโต

ความหมาย

พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างสรรพสิ่งสมบูรณ์ในหกวัน และวันที่เจ็ดทรงหยุดการงาน และ อวยพระพรวันที่เจ็ดและตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ (ปฐมกาล 2:2-3, อพยพ 20:8-11, เฉลยธรรมบัญญัติ 5:12-15) แสดงให้เห็นว่าการทำงานและการหยุดพักเป็นสิ่งที่สัมพันธ์คู่กัน เมื่อมนุษย์ประกอบกิจการงานในชีวิตตามที่ได้รับมอบหมายเป็นงานคนร่วมกับพระเจ้าในการทำพันธกิจหกวันเช่นเดียวกับพระองค์มนุษย์จึงจำเป็นต้องมีเวลาหยุดพักอย่างสงบเพื่อฟื้นฟูจิตใจ ชื่นชมยินดีในการนมัสการพระเจ้า และที่เข้าร่วมพันธกิจกับพระเจ้าและหยุดพักสงบร่วมกับ(ใน)พระองค์เช่นกัน

เพื่อตระหนักในความจริงและสัมพันธ์ภาพนี้ พระเจ้าทรงกำหนดวันสะบาโตขึ้น เพื่อให้มนุษย์ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ในทุกสัปดาห์คนของพระเจ้าต้องสงวนวันหนึ่งเป็นพิเศษ เพื่อเป็นสัญลักษณ์และแสดงความปิติยินดีชื่นชมยินดีในพระองค์ (ความจริงสำหรับคริสเตียนแล้ว ทุกวันเป็นของพระเจ้า และเราต้องปิติยินดีและนมัสการมอบถวายชีวิตกับพระองค์ทุกวัน) ซึ่งมีใช้เป็นเรื่องที่ทำให้ส่วนตัวเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของคนในครอบครัว คนรับใช้ คนต่างด้าว และสัตว์เลี้ยง (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:14) เพื่อทุกคนทุกส่วนจะนมัสการประกาศพระสิริของพระเจ้าร่วมกัน

ท่าทีของคริสเตียนต่อวันสะบาโต

ในวันสะบาโตพระเยซูคริสต์ทรงร่วมประชุมกับคนอื่นเพื่อนมัสการพระเจ้า อธิษฐาน ฟังพระคำของพระเจ้า และเทศนา(ลูกา4:16) พระองค์ทรงใช้วันสะบาโตเป็นวันรักษาโรค ช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน (ลูกา6:1-11, 13:10-17, 14:1-6) พระองค์มิได้ยึดติดอยู่กับรูปแบบของวันสะบาโต แต่แสดงออกถึงความหมายที่จริงของวันสะบาโต

แต่แรก หลังจากพระเยซูคริสต์เสด็จสู่สวรรค์ คริสเตียนก็ถือรักษาทั้งวันสะบาโตซึ่งเป็นวันสุดท้ายของสัปดาห์ เพราะว่าความเข้าใจและเคยปฏิบัติต่อกันมา และถือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า(วันคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์)ซึ่งเป็นแรกของสัปดาห์ด้วย เพื่อเป็นวันระลึกถึงการถวายเกียรติแด่พระเจ้าในการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ อย่างไรก็ตาม ในที่สุดคริสเตียนก็ยกความหมายวันสะบาโตไว้ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าแทน หรือใช้วันอาทิตย์ในความหมายวันสะบาโตแทนวันเสาร์ตามปัจจุบัน

ดังนั้นวันสะบาโตคริสเตียนควรมีท่าทีอย่างไรบ้าง?

1. เข้าใจและถือวันสะบาโตตามความหมายที่แท้จริง ดังท่าทีและการปฏิบัติของพระเยซูคริสต์ พระอาจารย์ผู้เป็นต้นแบบ
2. หยุดพักกิจการงานด้วยความชื่นชมยินดี โดยไม่ต้องกังวล เพราะพระเจ้าได้ทรงอวยพระพรการทำงาน และจัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็นของชีวิตแล้ว (อพยพ 20:8-11)

3. นมัสการพระเจ้าเฉลิมฉลองร่วมกันที่คริสตจักร (โบสถ์) ซึ่งเป็นชุมชนผู้เชื่อ เพื่อระลึก
ทบทวนถึงพระคุณของพระเจ้า สรรเสริญพระเจ้า ปรมนิบัติรับใช้พระองค์ และ สามัคคีธรรมร่วมกัน
กับประชาชนของพระองค์ (ลูกา 4:6)

4. กระทำพันธกิจแห่งการปลดปล่อยของพระเจ้า ต่อผู้เดือดร้อน ผู้หิวกระหายความช่วยเหลือจาก
พระเจ้า ดังที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงกระทำเป็นแบบอย่าง (ลูกา 6:1-11, 13:10-17, 14:1-6)

คำถามแลกเปลี่ยน

1. ท่านเห็นว่า การทำพันธกิจของพระเยซูคริสต์ในวันสะบาโตเป็นการละเมิดกฎวันสะบาโต
หรือทำให้ความหมายวันสะบาโตสำเร็จ ทำไม ?
2. คริสเตียนควรประกอบอาชีพการงานในวันอาทิตย์หรือไม่? ทำไม ?
3. คริสเตียนควรทำพันธกิจในวันอาทิตย์อย่างไรบ้าง ? เพื่อให้ความหมายวันสะบาโต
สำเร็จ
